ምዕራፍ ፳ ።

፩ እኩይ ወይን ለጸዓሊ ወለሰካሪ።
ለተሳዳቢ ለሰካረኛ ሰው ወይን ክፉ ነው አ
ይጠጣ ።
ወኩሉ ዘያስተፋንዎ ለጽዋዕ ኢኮነ ጠቢበ።
ጭልጥ ጭልጥ አድርጎ ጽዋውን የሚመልስ
ሰው ብልህ አይደለም ።
ወኩሉ አብድ ዘከመዝ ይጸመር።
እንዲህ ያለው አላዋቂው ሰው ሁሉ ይደመር
ይጸመር ይጸፈር ይላል ከተሳዳቢ ከሰካረኛ
ሰው ጋራ አንድ ይሆናል ።
፪ ኢየሐፅፅ መዓተ ንጉሥ እመዓተ አንበሳ።
የንጉሥ ቍጣ ከአንበሳ ቍጣ አያንስም።
ወዘይቌህኮሰ ይኤብስ ላዕለ ነፍሱ ።
ይህ ንጉሡን የሚያውከው ሰው ግን ሰውነ
ቱን ይበድላል ።
፫ ክብሩ ለብእሲ ተከልዖ እምጽዕለት ።
የሰው መከበሩ ከስድብ መከልከል ነው እን
ድም ። ክብሩ ለብእሲ ትከልዖ እምጽዕለት ይ
ላል የሰው ትምርቱ ከስድብ ትከለክለዋለች
ከተማረ በኋላ ቂስ እገሌ መምሕር እገሌ ይ
ባላል እንጂ ፋቂ እገሌ ደበናንሳ እገሌ
አይበልምና ።
ወኩሉ አብድ ዘከመዝ ይጸመር ።
እንዲህ ያለው አላዋቂው ሰው ሁሉ ከተሳዳቢ
ሰው ጋራ አንድ ይሆናል ።
፬ እንዘ ይዘነጕጕዎ ሐካይ ኢየኀፍር ።
ሐኬተኛ ሰው ቢያሽሟጥጡት አያፍርም ።
ይስእል በማእረር ወአልቦ ዘይሁቦ ።
በመከር ጊዜ ይለምናል የሚሰጠው የለም እ
ንደኛ አርሶ ቆፍሮ አይበላም ይሉታል ።
ከማሁ ዘይትሌቃሕ እንዘቦ ውስተ ክምሩ ።
እንደዚሁም ሁሉ ክምሩ ሳለ የሚበደር ሰው
የሚሰጠው የለም ወቅቶ አይበላውም ይሉታል
አንድም ምርቱ ለነዚያ ሳላቸው አያበድሩትም ።
፭ ማይ ዕሙቅ ውስተ ልበ ብእሲ ጠቢብ ።
ጥልቅ ትምርት በብልህ ሰው ልቡና አለ ።
ወብእሲ ጠቢብ ይዘልሖ ። ብልህ ሰ
ው ይቀዳዋል አለ ይማረዋል ።
፮ ዓቢይ ወክቡር ብእሲ መሐሪ ።
የሚሰጥ የሚመጸውት ሰው በእግዚአብሔር
ዘንድ ክቡር ነው ገናና ነው ።
ወለብእሲ ምእመን በሥራሕ ተረክቦቱ ።
የደግ ሰው መገኘቱ በድካም ነው አለ ጥሬ
በልቶ ውሀ ጠጥቶ አንድም ደግ ሆኖ መገ
ኘቱ በድካም ነው አለ ጹሞ ጸልዮ ነው ።
፯ ዘየሐውር ንጹሕ ውስተ ሕገ እግዚአብሔር
ብፁዓን ይሬስዮሙ ለውሉዱ ።
በሕገ እግዚአብሔር ንጹሕ ሁኖ የሚኖር ሰው
ልጆቹን ንዑዳን ክቡራን ያደርጋቸዋል ።
፰ ወሶበ ጻድቅ ንጉሥ ይነብር ዲበ መንበሩ ቅ
ድመ አዕይንቲሁ ኢይትቃወሞ ምንትኒ እኩይ
ጻድቅ ንጉሥ በዙፋኑ በተቀመጠ ጊዜ በፊቱ
ክፉ ነገር ምንምን አይቀዋወመውም ።
፱ መኑ ዘይትሜክህ ልብ ንጹሕ ዘቦ ።
ንጹሕ ልቡና አለኝ ብሎ የሚመካ ሰው ማነው
ወመኑ ያስተርኢ ንጹሐ ከዊኖ እምኃጢአት ።
ከኃጢአትስ ንጹሕ ሆኖ የሚታይ ሰው ማነው
ዘየሐሚ አባሁ ወእሞ ይጠፍእ ብርሃኑ ።
እናት አባቱን የሚአማ ሰው ተድላ ደስታው
ይጠፋል ።
ወብንተ አእይንቲሁ ይኔጽራ ጽልመተ ።
ያይኖቹም ብለኒ ጭለማን ይመለከታሉ አለ ይ
ጠፋል ።
መክፈልተ ዘይጎጕዕ አቅዲሙ በደኃሪ ኢይ
ትባረክ ።
አስቀድሞ ሠርቶ ቀምቶ ለመክበር የሚቸኩል
ሰው በፍጻሜው አይባረክለትም ።
ኢትበል እትቤቀሎሙ ለጸላእትየ ።
ጠላቶቹን እበቀላቸዋለሁ አትበል ።
አላ ተሰፈዎ ለእግዚአብሔር ከመ ይርዳእከ ።
ይረዳህ ዘንድ እግዚአብሔርን ተስፋ አድርገ
ው እንጂ ።
፲ መዳልው ዓቢይ ወንዑስ ።
ታላቅ እዋቂ ታናሽ አዋቂ ።

ወመስፈርት ፪ ቱ ርኩሳን በኀበ እግዚአብሔር
ኩሎሙ ።
ታላቅ ላዳን ታናሽ ላዳን እኒህ ሁለቱ በእግዚ
አብሔር ዘንድ ርኩሳን ናቸው ።
ዘይገብሮን በምግባሪሆን ይትዓቀፍ ።
በታናሹ አዋቂ ሰጥቶ በታላቁ አዋቂ በታናሹ
ላዳን ሰጥቶ በታላቁ ላዳን የሚቀበል ሰው በመ
ከራ ይሰነከከላል ።
፲፩ ወሬዛ ጻድቅ ርቱዕ ፍኖቱ
ፍኖቱ ለወሬዛ ጻድቅ ሲል ነው የጻድቅ የጐልማ
ሳ ሥራው ርቱዕዋቀና ነው ።
፲፪ ዕዝን ዘይሰምዕ ወዓይን ዘይሬኢ ግብረ እግዚ
አብሔር ኩሎሙ ።
የሚሰማ ዦሮ የሚያይ ዓይን እነዚህ ሁሉ የእ
ግዚአብሔር ሥራዎች ናቸው ። አንድም ዦሮ
የሚሰማው ዓይን የሚያየው የሚታየውም የ
ሚያዉትም የእግዚአብሔር ሥራዎች ናቸው ።
ኢታፍቅር ሐምየ ከመ ኢትፅትት ።
ከመንግሥተ ሰማያት እንዳትርቅ ሐሜትን አ
ትውደድ ።
፲፫ ወኢትኑም ከመ ኢትንዲ ።
እንዳትቸገርም አትተኛ እረስ ቆፍር ።
ክሥት አዕይንቲከ ወጽግብ ኅብስተ ።
ዓይንህን ገልጸህ አርሰህ ቆፍረህ እንጀራህን ጽ
ግብ ። አንድም ። ከጸጋ ከክብር እንዳትቸገር አ
ትተኛ ምግባር ትሩፋት ሥራ ። ዓይን ልቡናህን
ገልጸህ ምግባር ትሩፋት ሠርተህ ጸጋ ክብርን
አግኝ ።
፲፬ ርኩሳን በኀበ እግዚአብሔር ፪ ቱ መዳልው ።
ሁለት ሚዛኖች በእግዚአብሔር ዘንድ ርኩሳ
ን ናቸው በተንሽ አዋቂ ሰጥቶ በትልቅ አዋቂ
መቀበል ፤
፲፭ መደልው ሠራቂ አከ ሠናይ በቅድሜሁ ።
አባይ ሚዛን አባይ ዳኛ አባይ መምር በእግዚ
አብሔር ዘንድ በጎ አይደለም ፤
፲፮ እምኀበ እግዚአብሔር ይረትዕ አሠሩ ለብእሲ
ሕያው የሚሆን ሰው ሥራው በእግዚአብሔ
ር ዘንድ ይቀናለታል ።

፲፯ ወመዋቲሰ አፎ የአምር ፍናዊሁ ። መዋቲ
ሰው ግን ሥራውን እንደምን ያውቃል
፲፰ ወመሥገርቱ ለብእሲ ጐጕዕ ዘእምዚአሁ ይ
ቄድሶ ።
የችኩል ሰው ጥፋቱ ከገንዘቡ ለይቶ የተሳለ
ው ስለቱ ነው ። አንድም ፣ ችኩሉ የቀሳለው
ስለቱ ከገንዘቡ ይለየዋል ።
፲፱ እስመ እምድኅረ ጸለየ ንስሐ ይከውኖ ።
ከተሳለ በኋላ ጸጸት ይሆንበታልና ፤
፳ መስዔሆሙ ለረሲዓን ንጉሥ ጠቢብ ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች መንሻቸው ብ
ልህ ንጉሥ ነው ። ያ ከፍሬው ገለባውን እንዲ
ለይ ከውነቱ ሐሰቱን ለይቶ ያውቅባቸዋል ።
፳፩ ወይወዲ ሎሙ መንኮራኩረ ።
ግብርም ይጥልባቸዋል ።
፳፪ ብርሃን እግዚአብሔር እስትንፋሰ ብእሲ ።
እግዚአብሔርን ማወቅ የሰው ሕይወቱ ነው
አንድም ። የሰው ሕይወቱ እግዚአብሔርን
ማወቅ ነው ።
፳፫ ዘከመ ማኅቶት ይፈትን መዛግብተ ፤
መብራት የተሠወረውን እንዲገልጽ ።
፳፬ ከማሁ ጠቢብ ንጉሥ ይፈትን መዛግብተ
ከርሥ ።
እንደዚሁም ሁሉ ብልህ ንጉሥ በሆድ የ
ተሰወረውን ይገልጻል ፤
፳፭ ምጽዋተ ወጽድቀ ይዕቀብ ንጉሥ ።
ንጉሥ ምግባር ሃይማኖትን ይጠብቅ ።
፳፮ ወይሜግቡ በጽድቅ መንበሮ ፤
በውነት መንበረ መንግሥቱን ይጠብቁለታል ።
፳፯ ሠርጐሆሙ ለወራዙት ጥበብ ።
የጐልማሶች ጌጣቸው ጥበብ ነው ።
፳፰ ወክብሮሙ ለልኂቃን ሲበት ፤
የሽማግሎችም ክብራቸው ሽበት ነው ።
፳፱ ምማቴ ወግህሠት ይዳደቆሙ ለእኩያን ።
ሽብር ስደት ክፉ ሰዎችን ይገናኛቸዋል ።
፴ ወዝብጠት ውስተ መዛግብተ ከርሥ ።
በሆዳቸው ክፉ ነገርን በሚያስቡ ሰዎችም
መቀራደድ ይመጣል ።

ምዕራፍ ፳፩ ።

፩ ከመ ውኂዘተ ማይ ከማሁ ልበ ንጉሥ ውስተ እደ እግዚአብሔር ፤
በእግዚአብሔር እጅ የተያዘ የንጉሥ ል
ቡና በገበሬ እንደ ተያዘ መስኖ ውሀ ነው
ኀበ ፈቀደ ሀየ ይመይጣ ።
ወደ ወደደው ይመልሳታል ።
ወሀየ ትትመየስ ።
በዚያ ትጸጸላች ፤ እንድም ትመሲ ይላል
በዚያ ትዘገያለች ፤ ገበሬ የመስኖ ውሀን ከ
ቀኝ ወደ ግራ ከግራ ወደ ቀኝ እንዲመ
ልሰው እግዚአብሔርም የንጉሡን ልቡና
ሕዝቡን በታረቃቸው ጊዜ ወደ ምሕረት በ
ተጣላቸው ጊዜ ወደ መዓት ይመልሳታል
፪ ኵሉ ብእሲ ያስተርኢ ለርእሱ ጻድቀ ።
ሰው ሁሉ ራሱን ለመጥቀም ጻድቅ ሆኖ ይታያል
ወያረትዕ አልባበ እግዚአብሔር ።
ለእግዚአብሔር ወገኖች ለቢንያት ለካህናትም
የቀና ሥራን ይሠራል ። አንድም ሰው ሁሉ
ራሱን ለመጕዳት ጻድቅ መስሎ ይታያል ። ነ
ገር ግን የልቡናውን ቅንነት መርምሮ የሚ
ያውቅ እግዚአብሔር ነው ።
ገቢረ ጽድቅ ሀልው ።
ምጽዋት መመጽወት ቀዋሚ ነው ።
፫ ወሥሙር በኀበ እግዚአብሔር ፈድፋደ እመ ሥዋዕት ።
መሥዋዕት ከመሠዋትም ይልቅ በእግዚአብ
ሔር ዘንድ ፈጽሞ የተወደደ ነው ።
፬ ዓቢይ ሕሊና ኢጕጕዖ ልብ ለጽዕለት ።
ለስድብ በልቡና አለመቸከል ደገኛ ዕውቀት
ነው ።
ወብርሃነ ረሲዓን ኃጢአት ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ተድላ ደስታቸ
ው ኃጢአት ነው ። አንድም ኃጢአት ተድላ
ቸው ደስታቸው ነው ።
፭ ዘይትቀነይ ለመዝገበ ልሳነ ሐሰት ከንቶ ይ
ዴግን ።
ሐሰተኛ አንደበት ለተናገረው ገንዘብ የሚላ
ክ ሰው ከንቱ ነገርን ይከተላል ። እንዲህ ማለ
ት ደንቢያ ሄደህ አንድ ማድጋ ሽምብራ አማ
ራ ሄደህ አንድ ማቅ ፤ ወልቃይት ጸገዴ ሄደህ
አንድ ጋቢ ትግሬ ወርደህ አንድ አሞሌ እ
ሰጥሃለሁ ቢሉት የሚሄድ ሰው ከንቱ ነው ።
ወያበጽሖ ውስተ መሥገርተ ሞት ።
ለሞት ከሚያበቃ መከራ ያደርሰዋል ።
፮ ሥራዊ ረሲዓን ይትነገድ እምርኍቅ ።
ሰብአ ትካት የጠፉበት መቅሠፍት ከሩቅ ይ
መጣል አለ ከሰማይ ከእግዚአብሔር ።
እስመ ኢይፈቅዱ ይግበሩ ጽድቀ ።
በጎ ነገርን ይሠሩ ዘንድ አይወዱምና ።
፯ ለዕልዋን ዕልወ ፍኖተ ይፌኑ ሎሙ እግዚ
አብሔር ።
እግዚአብሔር በጠማሞች ሰዎች ጠማማ ሥ
ራ ያመጣባቸዋል ።
፰ እስመ ርቱዕ ወንጹሕ ምግባሩ ።
የእግዚአብሔር ሥራው የቀና ንጹሕ ነውና ።
፱ ይኄይስ ነቢር ውስተ ማዕዘንተ ዘኢክነ ጥፉ
ረ እምነቢር ምስለ ብእሲት መግዕዝት ውስ
ተ ቤት ምሩግ ።
ከተነዛናጋር ሴት ጋራ በተመረገ ቤት ከመኖር
አንድ ወገኑ በፈረሰ ቤት መኖር ይሻላል ።
፲ ነፍሰ ረሲዓን ኢትትመሐር ወኢኀበ ፩ሂ ሰብእ
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ሰውነት ባንድ
ሰውስ ዘንድ ስንኳ ያቅር አትባልም ።
፲፩ እንዘ የኀሥር ጸዋግ ማእምረ ይከውን የዋሀ ።
ጠማማ ሰው ሲዋረድ አይቶ ያልተማረ ሰው
አዋቂ ይሆናል ።
፲፪ ወዘይጤይቅሰ ጥበበ ይትዌከፍ አእምሮ ።
ጥበብን የሚረዳ ሰው እውቀትን ይቀበላል ።
ኢየአምር ጥበበ ልበ ረሲአን ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ልቡና ጥበብን
አይወድም ።
ወየአክዮሙ ለረሲአን እከይ ።
ክፋት እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎችን ያከፋቸ
ዋል አለ ይገለጽባቸዋል ።

፲፫ ዘይፈጽም ዕዘኒሁ ከመ ኢይስማዕ ድውያነ ።
ነዳያንን እንዳይሰማ ጆሮውን የሚዘጋ ሰው ።
ውእቱኒ ይጼውዕ ፤
እሱም እግዚአብሔርን ይለምናል ።
ወአልቦ ዘይሰምዖ ። የሚሰማው የለም ።
፲፬ ሀብት ዘበጽሚት ይገፍዕ መዐተ ። ሰውሮ
የሰጡት ገንዘብ መዐተ ንጉሥን ይመልሳል ።
ወዘሰ ይምህክ ሀብተ ያነሥእ ጽኑዓ መዐተ ።
መስጠትን የሚሸልግ ሰው ጽኑ መዐትን ያመ
ጣል ። ሰውሮ የሰጡት ምጽዋት መዐተ እግዚ
አብሔርን ይመልሳል ። ምጽዋትን የሚሸልግ ሰ
ው ግን ጽኑ መዐትን ያመጣል ።
፲፭ ፍሥሐ ጻድቃን ገቢረ ፍትሕ ።
የጻድቃን ደስታቸው እውነት መፍረድ ነው ።
ወጻድቅ ባሕቱ በኀበ እኩያን ምግባር ።
ጻድቅ ሰው ግን በክፉዎች ሰዎች ዘንድ ርኵ
ስ ነው ።
፲፮ ብእሲ ዘይስሕት እምፍኖተ ጽድቅ ውስተ ማ
ኅበረ ረዓይት የሀርፍ ።
ከውነተኛ ሕግ ወጥቶ የሚስት ሰው ሰብአ ት
ካት በጠፉበት መቃሠፍት ይጠፋል ።
ብእሲ ጽኑዕ ያፈቅር ፍሥሐ ።
በኃጢአት የጸና ሰው ተድላ ደስታን ይወዳል
፲፯ ዘያፈቅር ወይነ ወቅብአ ኢይብዕል ።
ወይን ቅቤ የሚወድ ሰው ያገኘውን ለወይን
ለቅቤ እየሰጠ አይከብርም ።
፲፰ ወምኑን ለጻድቅ ኃጥእ ።
ኃጥእ ሰው በጻድቁ ዘንድ የተናቀ ነው ።
፲፱ ይኄይስ ነቢር ውስተ ገዳም እምነቢር ምስለ
ብእሲት መዐትምት ወመግዕዝት ወነባቢት ።
ከቍጡ ከተነዛናዥ ተቀባጣሪ ሴት ጋራ ከመ
ኖር በምድረ በዳ መኖር ይሻላል ። አራዊት
ቢጸሉት ሥጋውን ነው እንጂ ነፍሱን አይጎዱ
ትም ይህቺ ግን በነፍስ በሥጋም ተጎዳለችና
፳ መዝገብ መፍትው የአርፍ ውስተ አፈ ጠቢባን
በጎ ድልብ አሥርቱ ቃላት በመምሕራን ይነገራል
አብዳንሰ ሰብእ የኃጥእዎ ።
አለዋቆች ሰዎች ግን አያስተምሩትም ።
፳፩ ዘይዴግን ፍኖተ ጽድቅ ወሕይወት ይረክብ ክ
ብረ ወሕይወተ ።
የሕይወት የውነት ሥራን የሚከተል ሰው ክ
ብርን ሕይወትን ያገኛል ።
፳፪ ለሀገር ጽንዕት ቦአ ጠቢብ ።
ብልህ ኢያሱ ጽንዕት ኢያሪክን ገባት ።
ወነሠተ ጽንዓ በዘይትዌከሉ ረሲአን ።
ረሲዓን እስራኤል በሚታመኑበት በነጋሪቱ ድ
ምጽ ጽናቷንም አፈረሰ ፤ ይህንንም ዮሐንስ አ
ፈ ወርቅ አኮ ዘአንሐለ ድምጸ ቃለ ቀርን አላ
በተአምኖ ወድቀ አረፋቲሃ ለኢያሪኮ ብሎ ወ
ስዶታል ፤ አንድም ። ዘይትዌከሉ ረሲዓን ይላ
ል ረሲአን አሕዛብ የሚታመኑበት ጽናቷንም
አፈረሰ ። አንድም ብልህ ሕዝቅያስ ትእይንተ
ሰናክሬምን ገባት ፤ ረሲአን እስራኤል በሚታ
መኑበት በምጽዋቱ በጸሎቱ ጽናቷንም አፈረ
ሰ ፤ አንድም ረሲአን አሕዛብ የሚታመኑበት ጽ
ናቷንም አፈረሰ ፤ አንድም ብልህ ዳንኤል ል
በ ረበናትን ገባት ረሲዓን ረበናት የሚታመኑ
በት ጽናቷንም አፈረሰ ። አንድም ፤ ተንኮለኛ ዲ
ያብሎስ ጽንዕት ልበ አዳም ወሔዋንን ገባት
አምላክ እንሆናለን ብለው በሚታመኑበት በእ
ፀ በለስ ጽናቷንም አፈረሰ ፤ አንድም ፤ የባሕር
ይ አዋቂ ክርስቶስ ጽንዕት ገሃነምን ገባት ረ
ሲዓን አዳምና ሔዋን በሚታመኑበት በሥጋው
በደሙ ጽናቷንም አፈረሰ ፤ አንድም አጋንን
ት የሚታመኑበት ጽናቷንም አፈረሰ ፤
፳፫ ዘየዓቅብ አፉሁ ወልሳኖ ይትመሐፀና ለነፍሱ
እምንዳቤ ፤
አፉን አንደበቱን ክፉ ከመናገር የሚጠብቅ ሰ
ው ሰውነቱን ከመከራ እንዳያራ ዕቃ ይጠብ
ቃታል ።
፳፬ ጕጕዕ ወመግዕዝ ወነባቢ ብድብድ ስሙ ፤
ችኩል ተነዛናዥ ቀባጣሪ ስሙ ቸነፈር ይባላል
ወዘይዜከርሰ እከየ ኃጥእ ውእቱ ፤
ክፉ ነገርን የሚያስብ ሰውም ኃጥእ ነው ኃ
ጥእ ነው ተብሎ ይፈረድበታል ።
፳፭ ፍትወተ ይቀትሎሁ ለሐካይ ።

የማይጽፍ የማይደጉስ የማያርስ የማይቆፍር
ሐኬተኛ ሰውን ምኞት ይገድለዋል ወየው
እንደ ዕገሌ አግኝቼ በልቸ ጠጥቸ ማለት ።
እስመ ኢይፈቅዳ እደዊሁ ይግበራ ምንትኒ።
ምንም ምን ይጽፉ ይደጉሱ ያርሱ ይቆፍሩ ዘ
ንድ እጆቹ አይወዱምና። አንድም ምግባር
ትሩፋት የማይሠራ ሐኪተኛ ሰውን ተምኔት
ይገድለዋል ወየው እንደ ዕገሌ ምግባር ት
ሩፋት ሠርቸ ማለት።እጆቹ ይሰጡ ይመጸው
ቱ ዘንድ ምንምን አይወዱምና ።
፳፮ ረሲዕ ይፈቅድ ወይፈቱ ኵሎ ዕለተ ፍትወተ
እኩየ ።
እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰው ሁልጊዜ ክፉ
ፈቃድን ይወዳል አለ ማጠራቀምን።
ወጻድቅሰ ይምህር ወይመጸውት ኵሎ እእሚሮ
ጻድቅ ሰው ግን አግኝቶ ማጣትን አዝኖ ደስ
መሰኘትን ሞቶ መነሳትን አውቆ ይሰጣል ይ
መጸውታል ።
፳፯ መሥዋዕተ ረሲዓን ምኑን በኀበ እግዚአብ
ሔር ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች መሥዋዕታቸ
ው በእግዚአብሔር ዘንድ የተናቀ ነው ።
እስመ በእከይ ያቀርብዎ ።
ሰርቀው ቀምተው ያቀርቡታልና ። አንድም
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች መሥዋዕታቸው
በእግዚአብሔር ዘንድ የተናቀ ነው ።በቂም በ
በቀል ያቀርቡታልና ።
፳፰ ሰማዕተ ሐሰት ይትኀጐል ።
ሐሰተኛ ምስክር ይጠፋል ፤
ብእሲ ሰማዒ ዕቁበ ይትናገር ።
የእግዚአብሔርን ትእዛዝ የሚሰማ ሰው ግን የ
ተጠበቀ ሆኖ እውነት ነገርን ይናገራል ።
፳፱ ረሲዕ ብእሲ ዘእንበለ ኃፍረት ይትቃወሞ ለ
ገጽ ።
እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰው ያለኃፍረት ሕግ
እግዚአብሔርን ይቃዋወማል ።
ወራትዕሰ ይጤይቅ ፍኖቶ ።
ቀና ሰው ግን ሕጉን ይረዳል ።

፴ አልቦ ጥበብ ወአልቦ እዘዝ በኀበ አብድ ።
ባላዋቂ ሰው ዘንድ ጥበብ ጽንዓ አእምሮ የለም
ወአልቦ ምክር በኀበ ረሲዕ ።
እግዚአብሔርን በዘነጋ ሰው ዘንድም በጎ ምክ
ር የለም ።
፴፩ ፈረሰ ያስተዳልዉ ለዕለተ ፀብዕ ።
ፈረስን ለፀብ ቀን ያዘጋጃሉ ሻሜት ያጠጡታ
ል ገፈራ ያበሉታል ።
ወእምኀበ እግዚአብሔር ረድኤት ።
ድል መንሳት ግን በእግዚአብሔር ፈቃድ ነው ፡

ምዕራፍ ፳፪ ።

፩ ይኄይስ ስም ሠናይ እምብዕል ብዙኅ ።
ከብዙ ብዕል በጎ ስም ይሻላል አብልቶ አጠ
ጥቶ ስምን ማስጠራት ይሻላል ።
ወእምብሩር ወወርቅ ሞገስ አዳም ።
ወርቅን ብርን ከማኖርም ሰጥቶ መጽውቶ በ
እግዚአብሔር ዘንድ በለሟልነትን ማግኘት አ
ዳም ያማረ ነው ።
፪ ባዕል ወነዳይ ይትራከቡ ኅቡረ ።
ድሐና ባለጸጋ ባንድነት ይገናኛሉ ድሐው በ
ጸሎት ባለጸጋው በምጽዋት ።
ወክልኤሆሙ እግዚአብሔር ገብረ ።
ሁለቱንም የፈጠረ እግዚአብሔር ነው ።ድሐ
ው ሊጸልይለት ባለጸጋው ሊሰጠው ።
፫ ማእምር ርእዮ እንዘ እኩይ ይትኴነን ኀዩል ይ
ትጌሠጽ ።
እኩይ ኀዩል ሲል ነው ጽኑ ክፉ ሰው ሲፈረ
ድበት አይቶ አዋቂ ሰው ይገሠጻል ።
ወአብዳንሰ እንዘ የኀልፉ ኀሥሩ ።
አሥሩ ነገድ ወደኢየሩሳሌም ሲሄዱ ጠፉ አ
ንድም እነሰናክሬም ።
፬ ትወልዳ ለጥበብ ፈሪሃ እግዚአብሔር ፤
እግዚአብሔርን መፍራት እግዚአብሔርን ማ
ምለክ ጥበብን ታስገኛታለች ።
ለክብር ፤ ክብርንም ።
ወለብዕል ። ብዕልንም ።
ወለሕይወት ። ሕይወትንም

እንድም እግዚአብሔርን መፍራት እግዚአብሔ
ርን ማምለክ ጥበብን ታስገኛለች ። ክብር ልት
ሆን ብዕል ልትሆን ሕይወት ልትሆን ።
፭ አሚክላ ወመሣግር ውስተ ፍናወ ጠዋይ ።
ለጠማማ ሰው መንገድ እሾህ መሰናክል አለ
ወዘየዓቅብሰ ነፍሶ ያድኅን ወያመስጥ ።
ሰውነቱን ከጠማማ ሥራ የሚጠብቅ ሰው ግ
ን ከመከራ ይድናል ከፍዳም ያመልጣል ፡
፮ አብዕልት ነዳያን ይኴንኑ ።
አብዕልተ አእምሮ ነዳያን ብዕልን፣ነዳያን አእምሮ
አብዕልተ ንዋይ ባለጠጎችን ይገዛሉ ።
፯ ወእግብርት ለእጋእዝቲሆሙ ይሌቅሑ ።
ባሮችም ለጌቶቻቸው ያበድራሉ እንደ ዮሴፍ
፰ ወዘይዘርዕስ ኀብለ የዓርር እክየ ።
ሐሰትን የሚናገር ሰው ግን መከራን ይቀበላል ።
ወመቅሠፍተ ምግባሪሁ ይፌጽም ።
በሥራው የመጣበትንም መቅሠፍት ፈጽሞ
ይቀበሊዋል ።
፱ ብእሴ ፍሡሐ ወሀቤ ያፈቅር እግዚአብሔር
ደስ ብሎት የሚሰጥን ሰው እግዚአብሔር ይ
ወደዋል ። እንድም ብእሲ ፍሡሕ ወሀቢ ያ
ፈቅር እግዚአብሔርሃ ይላል ደስ ብሎት የ
ሚሰጥ ሰው እግዚአብሔርን ይወዳል ።
ወከንቶ ምግባሪሁ ይጸልዕ ።
ከንቱ ሥራውን ይጠላል አለ ንፍገቱን ።
ዘይምሕርሰ ነዳየ ውእቱሂ በልዓ ።
ለድሐ የሚመጸውት ሰው ግን እሱ መብላቱ
ነው ።
እስመ ኅብስቶ ወሀበ ለምስኪናን ።
እንጀራውን ለጦም አዳሮች ሰጥቷልና ።
ወእከ ለባዕል ዘይፈዲ ለዘወሀበ ፤
የሰጠውን ለሚሰጥ ለባለጸጋ የሚሰጥ አይደ
ለምና ። እንድም ለሰጠው ለሚሰጥ ለባለጸጋ
የሚሰጥ አይደለምና ።
መዊዕ ወክብረ ይረክብ ዘወሀበ ኀልያነ ።
መማለጃ ሥጋን የሰጠ ሰው ድል መንሣትን
ክብርን ያገኛል ።
ወባሕቱ ነፍሶ ያእትት ዘነሥአ ።
መማለጃ ሥጋን የነሳ ሰው ግን ሰውነቱን ያ
ጠፋል ። እንድም መማለጃ ነፍስን የሰጠ ሰው
ድል መንሳትን ክብረ ነፍስን ያገኛል ። መማ
ለጃ ነፍስን የነሳ ሰው ግን ነፍሱን ያጠፋል ።
፲ አውጽእ እምእንግልጋ ቀታሌ ።
ነፍሰ ገዳይን ከሸንጎ አውጣው ።
ወይትልዎ ሞት ።
ሞትም ይከተለው ።
እስመ ሰበ ይነብር ውስተ እንግልጋ ኵሎ ያ
ኀሥር ።
በሸንጎ በተቀመጠ ጊዜ ሁሉን ያዋርዳልና ።
እንድም ያኅሥረሥር ይላል ሁሉን ይቀብልና
ይህንን ሰው የገደልሁ እኔ ብቻ ነኝ እነዕገሌ
ስ እነዕገሌስ አልነበሩም ይላልና ። እንድም መ
ናፍቅን ከጉባዔ ለየው ። ግዝት ይከተለው ። በጉ
ባዔ በተቀመጠ ጊዜ ሁሉን ያዋርዳልና ። እን
ድም ሁሉን ይቀባልና ይህ ሃይማኖት የኔ ብ
ቻ ነው የነዕገሌ የነዕገሌስ ሃይማኖት አይደለ
ም ይላልና ።
፲፩ ያፈቅር እግዚአብሔር የዋሃን ልብ ።
በልቡናቸው የዋሃን የሆኑ ሰዎችን እግዚአብ
ሔር ይወዳቸዋል ።
ኅሩያን በኀቤሁ ኵሎሙ እለ ንጹሐን ።
ንጹሐን የሆኑ ሰዎች በሱ ዘንድ የተመረጡ
ናቸው ።
በከናፍሪሁ ይሬእ ንጉሥ
ንጉሥ በከንፈሩ አገሩን ሁሉ ያያል የዕገሌን
አገር ለዕገሌ የዕገሌን አገር ለዕገሌ ሰጥቼዋ
ለሁ ይላል ። እንድም ይርኢ ይላል በከንፈሩ
ይጠብቃል መሐሉ ገነት ዳሩ እሳት ይሁንብሎ ።
፲፪ አዕይንተ እግዚአብሔር የዓቅብ አእምሮ ።
የእግዚአብሔር ዓይኖቹ ካህናት ዕውቀትን ይ
ጠብቃሉ አለ ዕውቀትን ያስተምራሉ ።
ይሜንን ቃለ ጥበብ ኃጥእ ።
ኃጥእ ሰው የጥበብን ነገር ይንቃል ፤ እንድም
ቃለ ጠቢብ ይላል የብልህን ነገር ይንቃል ።
፲፫ ያመክኒ ሐካይ ሰበ ይልእክዎ ፤
ሐኬተኛ ሰው በላኩት ጊዜ ያመካኛል ።

ወይብል አንበሳ ሀሎ ውስተ ፍኖት ፤ በመ
ንገድም አንበሳ አለ ይላል ።
ወውስተ መራሕብት ቀትል ፤
በደባባይም ጦር አለ ይላል ። አንድም ሐኬተ
ኛ ሰው መጻሕፍት መምሕራን መንን ባሉት
ጊዜ ያመካኛል ፤ በገዳሙ ዲያብሎስ በርትቷል
ይላል ፀብዓ አጋንንትም በርትቷል ይላል ከ
ወቂማ አገርም ዋልድባ እዚሁ ሰዋቹ መጽው
ቹ ምግባር ትሩፋት ሠርቼ አልጸድቅምን ይላል
፲፬ ግብ ዕሙቅ አፈ ዓማፂ ።
የበደለኛ ሰው አፍ ጥልቅ ጕድጓድ ነው ያ እ
ንዲያጠፋ የሚያጠፋ ነው ።
ወዘተጸልዓ በኀበ እግዚአብሔር ይወድቅ ው
ስቴቱ ።
በእግዚአብሔር ዘንድ የተጠላ ሰው በዚያ ይ
ወድቃል ።
፲፭ ቦ ፍናው እኩያት ቅድሜሁ ለብእሲ ።
በሰው ዘንድ ክፉ የሆኑ ሥራዎች አሉ አለ
ዓለም ሴት ።
ወኢያፈቅር ይትገሃሥ እምኔሆን ።
ሰው ከነዚህ ይርቅ ዘንድ አይወድም ።
ወተግኅሦ መፍትው እምፍኖት ፀዋግ ወእኪት
ከጠማማ ከክፉ ሥራ መራቅ ይገባ ነበር ሰው
ከነዚህ ይርቅ ዘንድ አይወድም ።
ኢያእምሮ አልዓለቶ ለልበ ወሬዛ ።
የሕፃን አእምሮ የኢዮርብአምን ልቡና አለማ
ወቅ ከፍ ከፍ አደረገችው ።
እስመ በትር ወመቅሠፍት ርኅቀ እምኔሁ ።
በትር ግርፋት ከሱ ርቋልና ባሪያ የሚያውቅ
ሲገርፋት ሲመቱት ነበር ። አንድም በትረ እ
ግዚአብሔር መቅሠፍተ እግዚአብሔር ከሱ
ርቋልና ።
፲፮ ዘይትዔገሎ ለነዳይ ብዙኀ ይሬሲ ጥሪቶ ።
ድሀውን የሚቀማ ሰው ገንዘቡን ብዙ ያደርጋል
ወይሁብ ለባዕል በተፅናስ ።
በችግር ሳለ ለባለጸጋው ይሰጣል ። አንድም
በችግሩ ላለ ለባለጸጋው ይሰጣል ፤ ባለጸጋ ሁ
ልጊዜ ችጋረኛ ነውና ።

፲፯ ኀበ ቃለ ጠቢባን አቅርብ እዝነከ ለአጽምዖ
ትምርትን ለመስማት ወደመምሕራን ነገር ጆ
ሮህን አቅርብ ።
ወስማዕ ቃለ ዚአየ ።
የኔንም ነገር ስማ ።
ወልበከ አቅርብ ከመ ሠናየ ታእምር ።
በጎ ትምርትን ታውቅ ዘንድ በልቡናህ አስ
ተውለው ።
፲፰ ወአመ ወደይከሙ ውስተ ልብከ ያስተፌሥ
ሑከ ኀቡረ በከናፍሪከ ።
በልቡናህም ብትይዛቸው በከንፈርህ ስታስተ
ምራቸው አንድነት ደስ ያሰኙሃል ።
፲፱ ከመ ይኩን በኀበ እግዚአብሔር ተስፋከ ።
አለኝታህ ከእግዚአብሔር ይሆን ዘንድ ።
ወያኤምረከ ፍኖቶ ።
ሕጉንም ያመለክትሃል ።
፳ ወናሁ ጸሐፍኩ ለከ ትሥልስተ ።
እነሆ ሶስት ነገሮችን ጻፍሁልህ ፤ ሠለስቱ ያለ
ውን ያመጣዋል ።
ለምክር ። ምክርን ። ወለአእምሮ ።
ዕውቀትን ጻፍሁልህ ። ሁለት ።
ወአንተኒ ጸሐፎ ውስተ ረኀበ ልብከ ።
አንተም በልቡናህ ሰሌዳነት ጻፈው ። ሶስት ። መ
ጻፊያውን ጨምሮ ሶስት አለ ። አንድም ያመ
ጣል ብሎ ሶስት ነገሮችን ጻፍሁልህ አለ ም
ክር ሊሆንህ ዕውቀት ሊሆንህ አንተም በል
ቡናህ ሰሌዳነት ጻፋቸው ።
፳፩ እሚሕረከ ህልወ ቃለ አእምሮ ኄረ ከመ ት
ስማዕ ።
በጎ ነገርን ትሰማ ዘንድ ነዋሪ የሚሆን የው
ቀት ነገርን አስተምርሃለሁ ።
ከመ ታውሥእ ቃለ ጽድቅ ለእለ ይሴእሉከ
ለሚጠይቁህም ሰዎች የውቀት ነገርን ትመል
ስላቸው ዘንድ ።
፳፪ ወኢ ትትዓገሎ ለነዳይ ።
ድሀውን አትቀማው ።
እስመ ምስኪን ውእቱ ።
ጦም አዳሪ ነውና ። አንድ ።

ወኢትመንን ድውየ በአናቅጽ ። ድሀውን
ባደባባይም አትናቀው ።
፳፫ እስመ እግዚአብሔር ይፈትሕ ቍንኤሁ ፤
እግዚአብሔር ፍርዱን ይፈርድለታልና ።
ወይባልሖ እምእንቲአከ ነፍሰ እንተ ኢትሠረቅ
ኃጢአት ሠርታ ከእግዚአብሔር ከማትሳሳት
ካንተም ሰውነት ያድነዋልና ፡፡
ወይትቤቀል ሎቱ ፡፡
ይበቀልለታልምና ። (ሁለተኛ)
፳፬ ኢትኩን ሎጽመርዋ ለብእሲ መዓትም ፤
ከቍጡ ሰው ጋራ ተባባሪ አትሁን ፤
ወምስለ ዓርከ መግዕዝ ኢትኅድር ።
ከተነዛናጋሮ ባልንጀራም ጋራ አትኑር ፤
፳፭ ከመ ኢትትመሀር ፍኖቶ ፤
ሥራውን እንዳትማር ፤
ወትነሥእ መሥገርተ ለነፍስከ ፤
እምቢ ብትል ግን በሰውነትህ መከራ ትቀበላለህ
፳፮ ወኢተሀብ እዴከ ለሕቢት በኀፊረ ገጽ እመ
አልብከ ዘትፈዲ ።
የምትከፍለው ከሌለህ የሰው ፊት አፍረህ ፊ
ርተህ ቃልህን ለውስና አትስጥ አለ እዋስ
አትበል ።
፳፯ ወይነሥኡከ ክዳነከ ዘታሕተ ገቦከ ።
ከጎንህ በታች ያለ ሰናፊልህን ይወስዱብሃል
አንድም ምንጣፍህን ።
፳፰ ወኢትንሥት ሥርዓተ ዘለዓለም ዘአንበሩ አ
በዊከ ።
አባቶችህ ያኖሩትን ድንበር አታፍርስ ። አን
ድም ሥርዓት አታፍርስ ። አንድም ሃይማኖ
ትህን አትካድ ።
፳፱ ጥዩቀ ብእሲ ወበሊሀ በምግባሩ ለነገሥት ሀሎ
ይቀርብ ።
ነገርን የሚረዳ በሥራው አዋቂ ሰው ወደነ
ገሥታቱ ይቀርብ ዘንድ አለው ።
ወኢይቀውም ለሰብአ ጽኑሳን ።
ለድሆች ዘመዶች አይጸናላቸውም ።

ምዕራፍ ፳፫ ።

፩ ለእመ ነበርከ ትደረር ውስተ ማዕደ መኳን
ንት አእምሮ አእምር ዘአቅረቡ ለከ ።
በመኳንንቱ ማዕድ ትመገብ ዘንድ ብትቀመጥ
ያቀረቡልህን ፈጽመህ ዕወቅ ።
፪ ወተመጠው በእዴከ ።
አውቀህ በጅህ ተቀበለው ።
ወአእምር ዘከመ ከማሁ ሀለወከ ታስተዳሉ ።
እንደነዚሁ በማሩ ማር በፍሪዳው ፍሪዳ በሙ
ክቱ ሙክት ታዘጋጅ ዘንድ እንለዳህ ዕወቅ ።
፫ ወእመሰ ነዳይ አንተ ኢፍትቱ መባልዕቲሁ ።
ድሐ ከሆንህ ግን የባለጸጎችን ምግብ አትው
ደድ ።
ዝውእቱ ኅብስተ ሐሰት ።
የሕልም እንጀራ ይሉሃል ይህ ነው ።
፬ ወኢትትአከል ምስለ ባዕል እንዘ ነዳይ አንተ
አንተ ድሐ ሳለህ ከባለጸጋው ጋራ አትተካከል ፤
ወበሕሊናከ ረኀቅ ።
ፈጽመህ በልቡናህ ራቅ ።
፭ እመ አውተርከ ዓይነከ ኀቤሁ ።
ወደሱ አይንህን ተቍረህ ብታይ ።
ወኢትረክቦ ወእደ ያስተርኢ አልቦ ።
ወኢትረክቦና ወእደ ያስተርኢ አልቦ አንድ
ወገን አታገኘውም ።
እስመ ተደለወ ቦቱ ክንፈ ንስር ።
አፋጋሪ ቆሞበታልና ። አንድም ሙሴ ቆሞበታ
ልና ።
ወይገብዕ ውስተ ቤት ዘይቀውም ያ የቆመው
አጋፋሪ አንድም ሙሴው አንተን አጻፍቶ
መልሶ ወደቤቱ ይመለሳል ። አንድም ። ጸንቶ
ይኖራል ወደሚለው ወደቤቱ ይመለሳል የነዕ
ገሌ የነዕገሌን ማኅበር ፊታ ደግሞ የኛን ሊ
ፈታ ነው ይሉሃል ።
፮ ኢትደረር ምስለ ብእሲ መታሒ ።
ከስሱ ሰው ጋራ አትብላ ።
ወኢትፍቱ መባልዕቲሁ ።
ምግቡንም አትውደድ ።

፯ ከመ ዘይበልዕ ሣዕረ ከማሁ ይበልዕ ወይሰቲ ።
ተጠምዶ የዋለ በሬ ማታ ሲፈቱት እየሳሳ እ
ንዲበላ እየሳሳ ይበላል ይጠጣል።
ወኀቤከኒ ኢታብእ ።
ወደማዕደህም አታግባው ።
ወኢትብላዕ ኀብስተ ምስሌሁ ።
ከሱ ጋራም እንጀራ አትብላ።
ብላዕ ወስተይ ይብለከ ። ብላ ጠጣ ይልሃል ።
ወልቡሰ ኢሀሎ ምስሌከ።
ልቡናው ግን ከንተ ጋራ የለም አለ ወየው
ትቶልኝ ብቻዬን በልቼው ይላል ።
፰ ይቀይዕ ወያማስን ነገረከ ሠናየ ።
በልቶ ጠጥቶ ይተፋል በጎ ነገርህን አለ በጎ
ምግብህን ያበላሽብሃል ።አንድም ።በቁሙ ነገር
ህን ያበላሽብሃል እኔን እልህ ቢለኝ ነው እ
ንጂ ነጩ የተከመረ ድስቱ የተደረደረ ከነዕ
ገሌ ፊት አልነበረምን ይላል ።አንድም ከቀሊል
ሰው ጋራ ምሥጢር አትጫወት ጨዋታው
ንም አትውደድ ተጠምዶ የዋለ በሬ ማታ እ
የቸከለ እንዲበላ እየቸከለ ያጫውትሃል ወደ
ቤትህም አታግባው ።ምሥጢርም ከሱ ጋራ አ
ትጫዋት ።ተጫወት ተጫወት ይልሃል፤ልቡ
ናው ግን ከንተ ጋራ የለም አለ ወየው ጨር
ሶልኝ ምሥጢሩን ተናግሬበት ይላል ።ምሥ
ጢርህንም ያወጣብሃል ያማረ ነገርህንም ያበ
ላሽብሃል አለ ማሩን አምርሮ ወተቱን አጥ
ቁሮ ይናገርብሃል።
፱ ውስተ እዝነ አብድ አልቦ ዘትነግር ከመ ኢ
ይመንን ነገረከ ሠናየ ።
በጎ ነገርህን እንዳይንቅብህ ባዕድ ሲሰማህ የ
ምትናገረው ነገር አይኑር ።
፲ ወኢትንሥት ደወለ ግራሁት ዘአንበሩ አበዊከ
ዘለዓለም ።
ለዘላለሙ አባቶችህ ያኖሩትን ድንበር አን
ድም ሥርዓት አታፍርስ፤አንድም ።ሃይማኖት
አትክድ ።
፲፩ ውስተ ጥሪተ እጓለ ማውታ ኢትባእ።
የድሐውን ከብት አትቀማ ።
እስመ ዘይበልሐሙ እግዚአብሔር እዚዝ ው
እቱ ።
የሚያድናቸው እግዚአብሔር ጽኑ ነውና ።
ወይትኳነን ቱንኔሆሙ ምስሌከ ።
ከንተም ጋራ ይፋረዳቸዋልና ።
፲፪ ሀብ ለተግሣጽ ልበከ ።
ልቡናህን ለምክር እዝናት ስጥ ።
ወእዝንከ አስተዳሉ ለቃለ አእምሮ ።
ዡሮህንም የዕውቀት ነገርን ለመስማት አ
ዘጋጅ ።
፲፫ ወኢትትሐየይ ገሥጾ ደቂቅከ ።
ልጆችህንም መሥራት መቅጣት ችላ አትበል
እስመ እመ ዘበጥከሙ በበትር ኢይመውቱ ።
በበትር ብትመታቸው አይሞቱምና ።
፲፬ አንተ ትዘብጠሙ በበትር ።
አንተ በበትር ትመታቸዋለህ ።
ወነፍሶሙ ትባልሕ እሞት ።
ሰውነታቸውን ከሞት ታድናቸዋለህ፤
፲፭ ወልድየ እመ ጠቢበ ኮነ ልብከ ያስተፌሥሕ
እንቲአየ ልበ ።
ልጄ ብልህ ብትሆን ልቡናዬን ደስ ያሰኘዋል
፲፮ ወእመ ነበረት ቃልየ በከናፍሪከ ።
ነገሬም በከንፈርህ ብትኖር አለ ብትነገር ።
ለከናፍረ ዚአየ ርቱዓተ ይከውና ።
ለከንፈሮቼ የቀኑ ይሆናሉ አለ ንገረው ንገረው
ይለኛል ።
፲፯ ኢትቅናዕ ልብከ ላዕለ ኃጥኣን ።
በኃጥኣን ላይ ልቡናህ አትቅና ።
አላ በፍርሃተ እግዚአብሔር ሀሉ በኵሉ ሰ
ዓት ።
እየሰዓቱ እግዚአብሔርን በመፍራት እግዚአብ
ሔርን በማምለክ ኑር እንጂ ።
፲፰ ወእመ ዓቀብከነ ይከውነከ ትዝምደ።
እነዚህን ሕግጋቱን ብትጠብቅ ከክርስቶስ
ጋራ ያዛምዱሃል ።
ወተስፋከ ኢይትኤተት።
አለኝታህም አይርቅም ።
፲፱ ስማዕ ወልድየ ። ልጄ ስማ

ወጠቢበ ኩን ። ብልህ አዋቂም ሁን
ወአርትዕ ሕሊና ልብከ ።
የልቡናህንም አሳብ አቅና ።
፳ ወኢትኩን ስታዬ ወይን ።
መሸታ ጠጭ አትሁን ።
ወኢትኩን ተሣያጤ ሥጋ ሐኖት
የበጋማች ሥጋን የምትገዛ አትሁን ።
፳፩ ኵሉ ሰታዪ ወዘማዊ ይነዲ ፤
መሸታ ገዝቶ የሚጠጣ ሰው ዘማዊ ሰው
ይቸገራል ።
ወይለብስ ሥጡጠ አጽርቅተ ።
የተቀደደ ጨርቅንም ይለብሳል ።
ወኵሉ ነዋሚ ፤
የማያርስ የማይቆፍር የማይጽፍ የማይደጉስ
ተኝቶ የሚውል ሰውም ይቸገራል ፤
፳፪ ስማዕ ወልድየ ነገረ አቡከ ዘወለደከ ።
ልጄ የወለደህ ያባትህን ነገር ስማ ።
፳፫ ወኢታስተአክያ ለእምከ ለእመ ረስዓት ።
ብታረጅም እናትህን አታክፋፋት ጨርቷ
ዥገዥ አትበላት ።
፳፬ ሠናየ ያልሕቅ አብ ጻድቅ ፤
ደግ አባት ሠርቶ ቀጽቶ ያሳድጋል ።
ወበወልድ ጠቢብ ይትፌሣሕ ነፍሱ ።
በተማረ ልጅም ልቡናውን ደስ ይለ
ዋል ።
፳፭ ወይትፌሥሑ ብከ አቡከ ወእምከ ፤
እናት አባትህ ባንተ ደስ ይላቸዋል ።
ወትትኃሠይ እንተ ወለደተከ ።
እንተ ወለደተከ ለማለት ደግሞታል ። እንድም
እምከ ያላት የእንጀራ እናቱ ናት እንተ
ወለደተከ ያላት እናቱ ናት ፤
፳፮ ሀበኒ ወልድየ ልበከ ።
ልጄ ልቡናህን ስጠኝ ፤ የገሌን ልቡና ይገ
ዋለሁ እንዲል ።
ወአዕይንቲከኒ ፍናወ ዚአየ ይዕቀብ ፤
ዓይኑ ልቡናዎችህም የኔን ሕግ ይጠብቁ ።
፳፯ ዕዕድ ስቁርት ዘማዊት ።
ዘማ ሴት የተነደለች ማድጋ የተቀደደች አ
ቅማዳ ናት ፤ ያች በላይ እየጨመሩበት በታች
እንድታፈስ ይህችም ዘር አትቋጥርም ።
ወዓዘቅት ፀባብ ነኪርት ፤
ልዩ አመንዝራ የሆነች ሴት የምታስጨንቅ
ፀባብ ጕድጓድ ናት ።
፳፰ ዘሐረ ኀቤሃ ፍጡነ ይትኀጐል ፤
ወደሷ የሄደ ሰው ፈጥኖ ይጠፋል ፤
ወኵሉ ጸዋግ የኀልቅ ።
ጠማማ ሰው ሁሉም በሷ ይጠፋል ፤
፳፱ ወልድየ ለመኑ ወይሌ ።
ልጄ ልቅሶ ለማነው ፤
ወለመኑ ሐከክ ፤ ክርክርስ ለማነው ።
ወለመኑ ጋዕዝ ፤ ፀብስ ለማነው ።
ወለመኑ ባእስ ፤
መቀራደድስ ለማነው ፤
ወለመኑ ኵነኔ ፤ ፍርድ ለማነው
ወለመኑ ቅጥቃጤ በከንቱ ፤
በከንቱ ጥፋት ለማነው ።
ወለመኑ ስጉዳት አዕይንቲሁ ፤
ዓይንን ግልብጥብጥ ማድረግ ለማነው ፤
፴ እኮኑ ለእለ ይገኀነድዩ ውስተ ስታየ ወይን
በመጠጥ ለሚቆዩ ሰዎች አይደለምን ፤
እኮኑ ለእለ ይትልዉ አሠረ ወይን ፤
የታለ ማኅበር የታለ ጋሬዳ እያሉ ወይንን
ለሚከተሉ ሰዎች አይደለምን ። እንድም ይህ
ሁሉ ለማነው ብትል በመጠጥ ለሚቆዩ የ
ታለ ማኅበር የታለ ጋሬዳ እያሉ ወይንን
ለሚከተሉ ሰዎች ነው ።
ወእደ ይከውን ሰንቢል ኢትስክሩ ወይነ ።
ማኅበር ጋሬዳ ከሆነ ዘንድ ወይን ጠጥታች
ሁ አትስከሩ ።
አላ ተናገሩ ምስለ ጻድቃን ወተናገሩ በነሶ
ሳው ።
በመዳመጥ በሰማማት ከጻድቃን ጋራ ተጨዋ
ወቱ እንጂ ።
፴፩ እመ ውስተ ፍያላት ወጽዋዓት ወሀብከ ዓይ
ነከ ድኅረ ተሐውር ዕራቀከ ከመ ናሕስ ።
ወደፍንጃሉ ወደጽዋው ዓይንህን አራምደህ

ብታይ እንደ ግምብ ራቁትህን ትሄዳለህ። እን
ድም እንደ ደንጊያ ልብሱ እንደ ኤሊ ራቁ
ትህን ሆነህ ትሄዳለህ።

፴፪ ወደኅሪታ ከመ ንስከተ አርዌ ምድር ትሰፍሕ
ኋላ ግን የምድር እባብ እንደ ነከሰው ሰው
ትዘረጋለህ ።
ወከመ ዘእምቃግስት ይሰብቦ ኅምዙ።
ኅምዙ ለዘእምቃግስት ሲል ነው የፍኝት እ
ባብ መርዝ እንደተሰራጨበት ትዘራጋለህ።

፴፫ ወአዕይንቲከ ይኔጽራ ነኪራተ።
ዓይኖችህም ልዩ ልዩን ያያሉ አለ ሠረገላው
ዘንዶ ማገሩ እባብ መስሎ ይታያል።
ወይእተ ጊዜ ይነብብ አፉከ ጠዋየ።
ያን ጊዜ አፍህ ጠማማ ነገርን ይናገራል አለ
አፍህ ዥልትፍትፍ ይላል።

፴፬ ወትሰክብ ከመ ዘውስተ ልበ ባሕር።
በባሕር ውስጥ እንዳለ እንደ አዞ ትተኛለህ።
አንድም እንደ ቆትለኛ።
ወከመ ዘየኅድፍ ውስተ ብዙኅ ሞገድ።
ዘውስተ ልበ ባሕር ያለው ቆትለኛ ነው ያሉ
እንደሆነ ወከመ ዘየኅድፍ ብሎ ገለጠው፤እ
ዞ ነው ያሉ እንደሆነ በዋዌ አመጣው።

፴፭ ወትብል ዘበጡኒ ወኢሐመምኩ።
መቱኝ አላመመኝም ትላለህ።
ወዓዲ ትብል ተሣለቁ ላዕሌየ ወአንሰ ኢያ
እመርኩ።
ዳግመኛም በኔ ሳቁብኝ ዘበቱብኝ እኔ ግን
አላወቅሁትም ትላለህ።
ማእዜ ይከውን ነግህ ከመ እምጻእ ወእኅሥ
ሥ ምስለ እለ የሐውሩ።
ወይን የገደለውን ወይን ያሸረዋልና መጥቼ
ከኔ ጋራ የሚሄዱትን እልፈግ ዘንድ መች
ይነጋል ትላለህ።

ምዕራፍ ፳፬።

፩ ወልድየ ኢትትቀሐው ምስለ ሰብእ እኩያን።
ልጄ ከክፉ ሰዎች ጋራ አትከራከር።
ወኢትፍቱ ሀልዎ ምስሌሆሙ። ከነዚያ
ጋራ መኖርንም አትውደድ።

፪ እስመ ሐሰተ ይትሜሐር ልበሙ።
ልቡናቸው ሐሰትን ይማራልና።
ወሕመሜ ይትናገር አፉሆሙ።
አፉቸው ምቀኝነትን ይናገራልና።

፫ ወምስለ ጥበብ ይትሐነጽ ቤት።
ከጥበብ ጋራ ቤት ይታነጻል።
ወምስለ አእምሮ ይትነሣእ።
ከውቀትም ጋራ ቤት ይቀናል።

፬ ወምስለ ጠይቆ ይመልዕ መዛግብተ።
ሥራን ከመረዳት ጋራ ሪቁ ኀተራው እህል
ይመላል።አንድም ከጥበብ ጋራ ቤተ ነፍስ ይ
ታነጻል፡፡ከውቀት ጋራ ይነሣል አለ እስትንፋ
ስ አግኝቶ ይነሣል።ሕገ እግዚአብሔርን ከ
መረዳት ጋራ ሕዋሳት ጸጋ ክብርን ይመ
ላሉ።
ኵሉ ክብር ወብዕል ሠናይ።
ክብር ብዕል ሁሉ በጎ ነው።ክብር የሚለው
ፈረስ በቅሎው ግመሉ አሕያው ላሙ በሬ
ው ነው።ብዕል የሚለው ብሩ ወርቁ ምንጣፉ
ሰይፉ ነው።አንድም ያዘዋውሩታል ክብር የ
ሚለው ብሩ ወርቁ ምንጣፉ ሰይፉ ነው። ብዕ
ል የሚለው ፈረስ በቅሎው ግመሉ አሕያው
ላሙ በሬው ነው።

፭ ይኄይስ ጠቢብ እምጽኑዕ።
ከኃይለኛ ሰው ብልህ ሰው ይሻላል።
ወብእሲ ዘቦ ጥበብ እምወፍር ዓቢይ።
ብዙ ርስት ጕልት ካለውም ሰው ጥበብ ያለ
ው ሰው ይሻላል፤ብዙ ርስት ጕልት ቢኖረ
ው ጥበብ ከሌለው አንድ ቀን የማይጋባ ነገ
ር ተናግሮ ይነቀላልና።

፮ በኅዳፌ ይከውን ፀብዕ።
በምክር ጦርነት ይደረጋል ላላ ዳውራ ቀኝ
ግራ በማለት።
ወረድኤትስ ምስለ ልብ መከሬት።
ድል መንሣት ግን ሕገ እግዚአብሔርን ለመ
ጠበቅ ከምትመክር ልቡና ጋራ ነው።

፯ ጥበብ ወአእምሮ ሠናይ ውስተ አንቀጸ ጠበ
ብት ይትረከብ ።
ጥበብ በጎ ዕውቀት በመምሕራን አደባበይ
ይገኛል ።
ወጠበብት ኢይትገሃሡ እምቃለ እግዚአብ
ሔር ።
መምሕራንም አሠርቱ ቃላተ ኦሪትን ከማስተ
ማር አይርቁም ።
አላ ይሄልዉ በማኅበር ።
በአሰርቱ ቃላተ ኦሪት ጸንተው ይኖራሉ እ
ንጂ ማኅበር አላቸው አሥር ሆነው ተሰርተ
ዋልና ።
፰ ለአብዳን ይዳደቆሙ ሞት ።
አላዋቆች ሰዎችን ሞት ይገናኛቸዋል ።
፱ ይመውት አብድ በኃጣውእ ።
አላዋቂ ሰው ንስሐ ሳይገባ በኃጢአት ሳለ ይ
ሞታል ።
፲ ርኩሱ ለብእሲ ቀታሊ ያጠልቆ በዕለት እኪት
የነፍስ ገዳይ ሰው ኃጢአቱ በተፈረደበት ቀን
ጥልቅልቅ ያደርገዋል ።
፲፩ ወበዕለተ ምንዳቤ እስከ የኃልቅ አድኅን እለ
ይሰሐቡ ውስተ ሞት ።
ችግር በጸናበት ቀን ገንዘብህ እስኪያልቅ ድ
ረስ አብልተህ አጠጥተህ በቀጠና ተይዘው ወ
ደሞት የሚሔዱትን አድን ።
ወተማይጠ ዘይትቀተል ኢትምሐክ ።
በቀጠና የሚሞት ሰውንም ማዳን አትሸልግ
አለ ቸላ አትበል ። አንድም በተፈረደበት ቀን
ተፈርዶባቸው ወደሞት የሚሄዱትን ሰዎች ገ
ንዘብህ እስኪያልቅ ድረስ ሰጥተህ አድን ይ
ሞት በቃ ተፈርዶበት የሚሞት ሰውንም መ
ዋጀት ቸላ አትበል ።
፲፪ ወእመሰ ትቤ ኢየአምሮ ለዝ ።
ይህንን ሰው አላውቀውም ብትል ።
አእምሮ አእምር ከመ እግዚአብሔር የአም
ር ልበ ኵሉ ።
እግዚአብሔር የሰውን ሁሉ ልቡና እንዲያው
ቅ ፈጽመህ ዕወቅ ።
ወዘገብረ እስትንፋሰ ለኵሉ ውእቱ የአምር
ኵሎ ።
ለሰው ሁሉ ነፍስን የፈጠረ ሁሉን እንዲያው
ቅ ዕወቅ ።
ወይፈድዮ ለኵሉ በከመ ምግባሩ ።
ለሰው ሁሉ እንደ ሥራው ዋጋውን እንዲከ
ፍለው ዕወቅ ።
፲፫ ብላዕ ወልድየ መዓረ ።
ልጄ ማር ብታገኝ ብላ ።
እስመ ሠናይ ጸቃውዕ ከመ ያመዓርዕሮን ለ
ጕርዔከ ።
ጕረሮህን ያጣፍጠው ዘንድ ማር ወለላ መል
ካም ነውና ።
፲፬ ከማሁ ጥበበ ወአእምሮ ለእመ ረከብከ ።
እንደዚሁም ሁሉ ጥበብን ዕውቀትን ብታገኝ
ተማር ።
ወለእመ ረከብከ ወይነ ሠናየ ይከውን ሞትከ
ወይንን ብታገኝ ሞትህ ያማረ ይሆናል አንድ
ም ሥጋውን ደሙን ብትቀበል ሞትህ ያማረ
ይሆናል አለ ሞትህ ዘለክብር ይሆናል ።
ወተስፋ ኢየኀድገከ ።
አለኝታውም አይርቅም ።
ወኢትስሐት በጽጋበ ከርሥከ ።
በሰውነትህ ጽጋብ አትሳት አንድም በጽጋብ ከ
ርሥከ ይላል ሰውነትህ በጽጋብ አትሳት ።
፲፭ ወኢታብእ ረሲዓነ ውስተ መከነ ጻድቃን ።
ይሞት በቃዎችን ይድኑ በቃ ብለህ አትፍ
ረድ ።
፲፮ ስብዓ ይወድቅ ጻድቅ ።
ጻድቅ ሰው ሰባት ጊዜ በኃጢአት ይሰነካከላ
ል ። ወይትነሣእ ። ስብዓ ያለበት ነው ሰባት ጊ
ዜ ይነሣል አለ አንድ ጊዜ ኃጢአት ሲሠራ
አንድ ጊዜ ንስሐ ሲገባ ኖሮ በመጨረሻው
ንስሐ ገብቶ ይሞታል ።
ወረሲዓንሰ የአክዩ በእኩይ ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ግን ንስሐ ሳይ
ገቡ በኃጢአት ሳሉ ይሞታሉ ።
፲፯ እመ ወድቀ ጸላኢከ ኢትትፈሣሕ በቱ ።

ጠላትህ በመከራ ቢሰነካከል በመሰነካከሉ ደ
ስ አይበልህ ።
ወበተዓቅፎቱ ኢትትዓበይ ።
በመሰነካከሉም አትታበይ ።
፲፰ እስመ ይሬኢ እግዚአብሔር ወኢይኤድሞ ።
እግዚአብሔር ያንተን ደስታ አይቶ ደስ አ
ያሰኘውምና ።
ወይመይጥ መዓቶ እምኔሁ ።
መዓቱንም ከሱ ወዳንተ ይመልሰዋልና ።
፲፱ ወኢትትፈሣሕ በገበርተ እከይ ።
ክፋትን በሚሠሩ ሰዎች ደስ አይበልህ ።
ወኢትቅናዕ ላዕለ እኩያን ።
በክፉ ሰዎችም አትቅና ።
፳ እስመ ኢይከውን ዘመን ለእኩያን ።
ለክፉ ሰዎች ዘመን አይሰጥምና ።
ብርሃነ ረሲዓን ትጠፍዕ ።
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ተድላ ደስታቸው
ትጠፋለች ።
፳፩ ፍርሆ ለእግዚአብሔር ወልድየ ።
ልጄ እግዚአብሔርን ፍራው ።
ወለንጉሥኒ ። ንጉሥንም አክብረው ።
ወኢበ፩ዱ እምኔሆሙ ኢትትዓበይ ፤
ከነዚህ በንዱ አትታበይ አለ በእግዚአብሔር
ክህደት በንጉሥ ዕልወት አይገኝብህ ፤
፳፪ እስመ ግብተ ይትቤቀልዎሙ ለረሲዓን ፤
እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎችን ድንገት ይበቀ
ሏቸዋልና ።
ወዘንኬ ክልኤሆሙ መኑ የአምር ።
የሁለቱን ፍርድ ማን ያውቃል ፤
፳፫ ቃለ ዘየዐቅብ ወልድ ርኁቅ ውእቱ እምተኅጕሎ
የምድራዊ ንጉሥ የሰማያዊ ንጉሥን ቃል የ
ሚጠብቅ ልጅ ከጥፋት የራቀ ነው ።
፳፬ ወዘሰ ይትዌከፍ ይትዌከፍ ሎቱ ።
ትእዛዙን የሚጠብቅ ሰውን ግን በበጎ ይቀበለዋል
ምንትኒ ሐሰት እምልሳነ ንጉሥ ኢይትበሃል
ከንጉሥ አንደበት ምንም ሐሰት ይወጣል አ
ይባልም ። አንድም አይበል ።
ወእልበ ሐሰት እምልሳኑ ዘይወጽእ ።

ከንደበቱም ሐሰት የሚወጣ የለም አንድም
አይኑር ።
መጥበሕት ቃለ ንጉሥ ።
የንጉሥ ቃል ሾተል ነው ያ እንዲያጠፋ የሚ
ያጠፋ ነው ።
ወእከ እንተ አበል ለዘተውህበት ተቀጥ
ቅጠ ።
አንድም ሾተል የምትሆን የንጉሥ ቃል ታጠ
ፋው ዘንድ የተሰጠችውን ሰው አንድ አካል
ብቻ የምታጠፋ አይደለም ፤ አንድም ትቀጠቅ
ጦ ይላል የተሰጠችውን ሰው ታጠፋዋለች ።
ወእመሰ ተስሕለት ሰይፈ መዓቱ ምስለ ሥረ
ዊሁ ሰብአ ታሐልቅ ።
ሰይፈ መዐቱ ብትሳል ግን ሰውን ከወገኑ ጋ
ራ ታጠፋዋለች ፤
ወአዕጽምተ ሰብእ ተሐቂ ።
የሰውንም ወገን ታጠፋለች ።
ወታውዒ ከመ ነበልባል ።
እንደ ነበልባለ እሳትም ታቃጥላለች አለ ታጠ
ፋለች ።
እስከ ሰበ ኢይትበላዕ እምዕጕለ አንስርት ።
እሮ ከስሎ ከአንስርት ወገን የማይበላ እስኪ
ሆን ድረስ አለ ከወገኑ የሚሾም እስኪታጠ
ድረስ ። አንድም እስከ ሰበ ይትበላዕ ይላል ጥ
ቂት አይታጣምና ብሎ ከአንስርት ወገን የሚ
በላ እስኪሆን ድረስ አሌ ከወገኑ ጥቂት እስ
ኪቀር ድረስ ታጠፋለች ።
ዘዚአየ ነገረ ወልድየ ፍራህ ።
ልጄ የኔን ነገር ፍራ ፤
ወተወከፍ ፤
ነገሬንም ተቀበለው ፤
ወነስሕ ፤
ንስሐም ግባ ፤
፳፭ ዘንተ እቤ ለእለ የአምኑ በእግዚአብሔር ፤
በእግዚአብሔር ለሚያምኑ ሰዎች ይህን ነገር
ተናገርሁ ።
፳፮ እስመ እነ አብድ እምነተሉ እስመ ጥበበ ሰብ
እኒ ኢሀሎ ላዕሌየ ።

ሰው የሚያውቀው ጥበብ በልቡናዬ ስላልኖረ
ከሰው ሁሉ ተለይቼ አላዋቂ ነበርሁና ።
ወእግዚአብሔር ወሀበኒ ጥበበ ።
እግዚአብሔር ጥበብን ሁሉ አስተምሮኛልና ።
፳፯ ወአእምሮ ቅዱሳን አእመርኩ ።
አብርሃም ይስሐቅ ያዕቆብ የሚያውቁትን ዕው
ቀት አውቄአለሁና ። እንድም መላእክት የሚያ
ውቁትን ዕውቀት አውቄአለሁና እንድም መላ
እክትን ማወቅ አውቄአለሁና ዘንተ ዕቤ ለእለ
የአምኑ ብለህ እሰር ።
፳፰ መኑ ዓርገ ውስተ ሰማይ ወወረደ ።
ወደሰማይ የወጣ ወደምድር የወረደ ማነው ።
ወመኑ አስተጋብአ ነፋሳተ ውስተ ሕፅኑ ።
ነፋሳትን በልብሱ የሰበሰበ ማነው አለ በሥል
ጣኑ የፈጠረ ማነው ፣
ወመኑ ዓቈረ ማያተ በልብሱ ።
ውሀዎችን በልብሱ የቋጠረ ማነው ። እንድም
በልብሱ በደመና የቋጠረ ማነው በደመና ቋጥ
ሮ በነፋስ ጭኖ ያመጣዋልና ።
ወመኑ እኀዘ ኵሎ አጽናፈ ምድር
ጽንፈ ምድርን ሁሉ የያዘ ማነው ።
መኑ ስሙ ። የባሕርይ ስሙ ማነው
ወመኑ ስመ አቡሁ ከመ ታእምሩ ኵሎ ።
ይህን ሁሉ ታውቁ ዘንድ ያባቱ የባሕርይ ስ
ሙ ማነው ።
፳፱ ነገረ እግዚአብሔር ርሱን ።
የእግዚአብሔር ነገሩ የጋመ የጋለ ነው ። ጻድ
ቃንን እናዶ ወደገዳም ፣ ሰማዕታትን እናዶ ወደ
ደም ይወስዳቸዋል ።
ወይትቃወም ሎሙ ለእለ ይፈርህዎ ።
ለሚፈሩት ለሚያመልኩት ሰዎች ዋስ ጠበቃ
ሆኖ ይቆምላቸዋል ።
፴ ወኢትወስክ ውስተ ነገሩ ከመ ኢይዝልፍከ
ወሐሳዌ ኢትኩን ።
እንዳይዘልፍህ ሐሰተኛም እንዳትሆን በነገሩ በ
ስነ ፍጥረት አነሰ ብለህ አትጨምር ። እንድ
ም ። በአሠርቱ ቃላት አነሰ ብለህ አትጨምር
፴፩ ክልኤተ ነገረ እስእል እምኀቤከ እግዚእየ ፣
ጌታዬ ከንተ ሁለት ነገርን እለምናለሁ ።
ወኢትክልአኒ ጸጋከ ዘእንበለ እሙት ።
ሳልሞት ይህን የለመንሁህን አትንሳኝ ።
፴፪ ከንቶ ነገረ ወሐሰተ አርኅቅ እምኔየ ።
ከንቱ ነገርን ሐሰትን ከኔ አርቅልኝ ክልኤተ
ነገረ ያለውን ከንቶ ነገረ ወሐሰተ ብሎ አመ
ጣው ። እንድም ። ያመጣዋል ። እንድም ። ከን
ቶ ነገረ ያለው ብዕል ። ወሐሰተ ያለው ንዴት
ኢተሀበኒ ብዕለ ወንዴተ ።
ፍጹም ባለጸግነትን ፍጹም ድኅነትን አትስጠኝ
ከንቶ ነገረ ያለውን ብዕለ ። ወሐሰተ ያለውን
ንዴተ ብሎ ገለጸው ።
አላ ሥራዕ ሊተ ዘይትፈቀድ ወዘየአክለኒ ።
የሚወደደውን የሚበቃኝን ስጠኝ እንጂ ።
፴፫ ከመ አፅኪልየ ሐሳዌ ኢይኩን ወኢይበል
መኑ እግዚአብሔር ። ብዕልን አብቅቼ ሐሰተኛ
እንዳልሆን እንደ ፈርዖን እግዚአብሔር ማነው
እንዳልል የሚበቃኝን ስጠኝ እንጂ ፍጹም ባለ
ጸግነትን አትስጠኝ ። ብሂለ ላለው አመጣ ።
ወእመ አከ ነድይየ ኢይሥርቅ ወኢይምሐል
በስመ እግዚአብሔር በሐሰት ።
ይህም ባይሆን ፍጹም ድሐ ሆኜ እንዳልሠርቅ
በሐሰትም በእግዚአብሔር ስም እንዳልምል
ፍጹም ንዴትን አትስጠኝ ንዴተ ላለው አመጣ
፴፬ ወኢታብእ ገብረ ውስተ እግዚኡ ።
ባሪያን ሳታስታርቅ ለጌታው አሳልፈህ አትስጥ
ከመ እመበ ዘረገመከ ኢትማስን ።
ያ ጌታው ገርት ገርጅት የረገመህ መርገም ቢ
ኖር ራስህን እንዳታጠፋ ።
፴፭ ትውልድ እኩይ አባሁ ይረግም ወእሞ ይባርክ
ክፉ ልጅ አባት እናቱን ይረግማል ።
ትውልድ እኩይ ጽድቀ ርእሱ ይፈትሕ ።
ክፉ ልጅ የራሱን በጕነት ይናገራል እናት እ
ባትህን ለምን ታዋርዳለህ ያሉት እንደሆነ ለና
ት ላባቴ የማደርገውን እናንተ ወዴት እው
ቃችሁ ይላል ።
ወጸአቶሂ ኢይጤይቅ ፣
ከዚህ ዓለም በሞት መውጣቱን አይረዳውም

እንድም ። ከነሱ መወለዱን አይረዳውም አለ
እነሱን ሊረዳ እነሱን ሊያጠባ መሆኑን አይረ
ዳውም ።
፴፮ ትውልድ እኩይ አዕይንተ ዕበይ ቦቱ ።
ለትውልድ እኩይ ሲል ነው ለክፉ ልጅ ከፍ
ና ዝቅ አድርጎ ተኵሮ የሚያይበት ዓይን
አለው ።
ወቀራንብቲሁ ያሌዕል ።
ቅንድቡንም ሰቀል ሰቀል ያደርጋል ።
፴፯ ትውልድ እኩይ ስነነ መጥባሕት ቦቱ ።
ለክፉ ልጅ የሾተል ጥርስ አለው ።
፴፰ ወጥረሲሁ መክርክር ከመ ያሕልቅ ነዳያነ እ
ምድር ወምስኪናኒሆሙ እምሰብእ ።
ነዳያንን ከዚህ ዓለም ጦም አዳሪዎችንም ከሰ
ው ለይቶ ያጠፋ ዘንድ መንጋጋው መጋዝ ነ
ው አለ ሥልጣኑ ያ እንዳያጠፋ የሚያጠፋ ነው
ዘንተ አየድዓክሙ ለጠቢባን ከመ ታእምሩ ።
ታውቁ ዘንድ አዋቆች ለምትሆኑ ለናንተ ይ
ህነን ተግሣጽ ይህነን ምክር እነግራችኋለሁ ።
ኀፊረ ገጽ በፍትሕ አኮ ሠናይ ።
በፍርድ ጊዜ የሰው ፊት ማፈር በጎ አይደለም
ዘይቤሎ ላረሲዕ ጻድቅ ውእቱ ርጉመ ለሕዝ
ብ ይከውን ፤
ይጥት በቃውን ይድን በቃ ብሎ የሚፈርድ
በት በሕዝቡ ዘንድ የተረገመ ይሆናል ፤
ወጽሉዓ ለአሕዛብ ፤
በአሕዛብም ዘንድ የተጻላ ይሆናል ።
ወእለሰ ይዘልፉ ያሜንዩ አስተርእዮ ፤
ሰውን በበጎ ነገር የሚዛለፉ ሰዎች በባለሟል
ነት ይገለጻሉ ።
ወላዕሌሆሙ ትመጽእ በረከት ሠናይት ።
በጎ በረከት ለነሱ ትመጣላቸዋለች ፤
ከናፍር ያወሥእ እለ ያፈቅሩ ነገረ ጥበብ ።
ያወሥኢ ነገረ ጥበብ ያፈቅሩ ነገረ ጥበብ ብለ
ህ ግጠም የጥበብ ነገርን የሚወዱ ከንፈሮች
የጥበብን ነገር ያስተምራሉ ።
አስተዳሉ ለመንገድከ ምግባሪከ ።
ለመንገድህ ሥራህን አዘጋጅ አለ ወደገነት ወ
ደመንግሥተ ሰማያት ለመግባት ምግባር ት
ሩፋትን አዘጋጅ ።
ወተደለው ውስተ ወፍር ።
ወደገነት ወደመንግሥተ ሰማያት ለመሄድ ተ
ዘጋጅ ።
ወትሉ ድኅሬየ ።
ብንስሐ እኔን ተከተል ።
ወታነሥእ ቤተከ ።
ቤተ ነፍስህንም ታንጻለህ ።
ወኢትኩን ስምዓ በሐሰት ላዕለ ሰብእ ብሔርከ
በሀገርህ ሰው ላይ በሐሰት ምስክር አትሁን ፤ ም
ነው በሌላው መስክርበት ማለት ነውን ቢሉ
በጸናው መናገር ነው እንጂ ይመስክርበት ማ
ለትስ አይደለም ። እንድም በተፈጥሮም ሁሉ
ም አገሩ ነውና ላዕለ ሰብእ ብሔርከ አለ ።
ወኢትጌጊ በከናፍሪከ ።
በከንፈርህም የማይገባ ነገር ተናግረህ አትሳት
ወኢትበል በከመ ረሰየኒ እሬስዮ ።
እንደበደለኝ እበድላለሁም አትበል ።
ወእፈድዮ በከመ ገፍዓኒ ።
እንደበደለኝም ክፉ ምላሽ እመልስለታለሁ
አትበል ።
ውስተ ገራሕተ ብእሲ አብድ ሐለፍኩ ።
ወደሰነፍ ሰው እርሻ ሄድሁ ።
ወውስተ ዓፀደ ወይን ብእሲ ነዳየ አእምሮ
ሖርኩ ።
ከውቀት ወደተቸገረ ሰው ወይን ቦታም ሄድሁ
ናሁ በቈለ ሦክ ፤
እነሆ እሾህ በቅሎበታል ፤
ወየዓብር ማዕሩ ፍጹመ ፤
ፈጽሞም ማዕሩ ደርቆበታል ።
ወይከውን በድወ ።
ምድረ በዳም ሆኑዋል ፤
ወጸቈነ ዕበኒሁ ይንኀል ፤
ቅጽሩም ፈርሷል ፤
ድኅረ አነ ነሳሕኩ ።
ከዚህ በኋላ አዘንሁ ፤
ወነጸርኩ እሕረይ ተግሣጸ ፤

ምክር እዝናትን እመርጥ ዘንድ ወደድሁ ፤ ፵
ሕቀ ድቃስ ፤
እንዲህ እንጂ መሆኑ አንድ ጊዜ እንጕልችት
ወሕቀ ንዋም ፤
አንድ ጊዜ እንቅልፍ ፤
ወሕቀ አስተጋብዖ እደ ዲበ እንግድዓ ፤
አንድ ጊዜ እጁን ከብብቱ ውስጥ አግብት ሰ
ብስቦ እንጂ ቢቀመጥ ነው ብዬ አዘንሁ ፤
ወእመ ዘንተ ትገብር ትመጽእ እንዘ ትትቄ
ደም ከመ እኩይ ሐዋርያ ንዴት ።
ይህን ብታደርግ እንደ ክፉ ቀላጤ ንዴት አ
ስቀድማ ትመጣብሃለች ።
ወተጽናስ ከመ ኄር ረዋጺ ።
ጦም አዳርም እንደ በጎ ቀላጤ ትመጣብሃለች
ሐተታ እንዳለፈው ። አንድም ወደሰነፍ ሰው
ሥራ ሄድሁ ። ከውቀት ወደተቸገረ ሰው ሕግ
ማደሯ ልቡናም ሄድሁ ። እነሆ ኃጢአት ሠ
ልጥኖበታል ። ይኸውም ኃጢአቱ ፈጽሞ ዘግ
ይቶበታል ፤ ከረድኤተ እግዚአብሔር ምድረ በ
ዳ ሆኑዋል ። ረድኤትም ተነስቶታል ከዚህ በ
ኋላ አዘንሁ ። ምክር እዝናትንም እመርጥ ዘን
ድ ወደድሁ ። እንዲህ እንጂ መሆኑ አንድ ጊ
ዜ እንጕልችት አንድ ጊዜ እንቅልፍ ። አንድ
ጊዜ ባይሰጥ ባይመጸውት እጁን ከብብቱ ው
ስጥ አግብቶ ቢቀመጥ እንጂ ነው ብዬ አዘን
ሁ ። ይህንን ብታደርግ እንደ ክፉ ቀላጤ ንዴ
ተ ነፍስ አስቀድማ ትመጣብሃለች ። ተጽናሰ ነ
ፍስም እንደ በጎ ቀላጤ ትመጣብሃለች ።
፲፭ ለአቅት ሠላስ አዋልድ ላቲ ።
ለዚች ዓለም ሶስት ልጆች አሏት በቋንቋው
አለቅት አላት ። አንድም በግብሯም አለቀት ብ
ሏታል ይህ አለቅት በሁለት ፊት ይነክሳል ይ
ይህችም ዓለም በወዲሁም በወዲያውም ትጎ
ዳለችና ።
ተፋቅሮ እለ ይትፋቀሩ ።
ፍቅርን የሚፋቀሩ ናቸው ።
ወ፫ቲሆሙ እለ ኢይጸገቡ ።
ሶስቱም ሁሉ ቢወዱ ቢወዱ የማይጸገቡ ናቸው
ወራብዕቶን ስዕነት ብሂለ ከንየ ። አራተኛ
ቸው በቃኝ ማለትን ተሳናት ፤
ሲኦል ።
መቃብር ቢቀብር ቢቀብር በቃኝ አይልም ።
ወፍቅረ ብእሲት ።
ሲትም ብትወድ ብትወድ በቃኝ አትልም ፤
ወገሃነም ምድር እንተ ኢትመልዕ ማየ ፤
የዚህን ዓለም ውሀ የምትቀበል ውቅያኖስም
ብትቀበል ብትቀበል በቃኝ አትልም ፤
ማይ ወእሳት ኢይብሉ ከንየ ፤
ውሀ ቢወስድ እሳት ቢፈጅ ቢፈጅ በቃን አ
ይሉም ፤ አንድም ማይ ጥምቀት እሳት መንፈ
ስ ቅዱስ ምእመናንን ቢወልዱ ቢወልዱ በቃ
ን አይሉም ።
፲፯ ዓይን ዘይስሕቅ አባሁ ወዘያስተአኪ ርስዓ እ
ሙ ይመልህዎ ቋዓት እምግበን ።
ባቡቱ የሚስቅ የናቱን እርግና የሚያክፋፋ እ
ለ ጩርቷ ዠዠ የሚል ሰውን ዓይን ቋዓት
ከጕድጓዳቸው ወጥተው ያወልቁታል ። አንድ
ም እምግበን ለአዕይንት ነው ዓይኖቹን ከመ
ቃዳቸው ያወልቋቸዋል ።
ወይበልዕዎን ዕጕለ አንስርት ።
የአንስርትም ልጆች ይበሏቸዋል ። አንድም በ
ሰማይ አባቱ በእግዚአብሔር የሚስቅ የናቱ
የሕግን ሥራ የሚያክፋፋ አይሁዳዊን ቋዓት
ሮማውያን ከሀገራቸው ወጥተው ይማርኩታል
ሞዓብ አሞንም ከብቱንም ይበሉበታል ።
፲፰ ፫ቱ እሙንቱ ዘኢይክል አእምሮ ።
ሚወቅ የማይቻለኝ ሶስት ፍጥረታት ናቸው ።
ወራብዖሙስ ኢይጤየቅ ።
አራተኛውም አይታወቅም ።
፲፱ አሠረ ንስር ዘይሰርር ።
በሕዋው የሚበር የንስር ፍለጋ በዚህ ሂዶ ነበር
ተብሎ አይታወቅም ።
ወፍኖተ አርዌ ምድር ዲበ ኰኵሕ ።
በለት ላይ የሚሄድ የባብ መንገድ አይታወቅም
ወአሠረ ሐመር ዲበ ሞገድ እንዘ ተሐውር ።
በማእበል በሞገድላይ ስትሄድ የመርከብ ፍለ

ጋ በዚህ ሄዶነበር ተብሎ አይታወቅም ።
ወፍናወ ብእሲ በውርዙቱ ።
በሕፃንነቱም ሰው የሚሠራው ሥራ አይታወ
ቅም ።
ዘከመዝ ውእቱ ፍኖታ ለብእሲት እንተ መ
ኃዝ ።
አመንዝራ የም ትሆን የሴትም ሥራዋ አይ
ታወቅም ።
፳ እንተ ገቢራ ትትሐፀብ ።
ሥራዋን ሠርታ በማየ አሉታ የምትታጸብ ።
ወአልቦ እንከሰ ዘገብረት እኩየ ።
ከዚያ በኋላ ክፉ ሥራን የሰራች የማትመስል
አንድም ። በምላት የሚኖር የአብ ባሕርዩ አ
ይመረመርም ። በዚህ ዓለም በምላት የሚኖር
የወልድ ባሕርዩ አይመረመርም ፡ በባሕርይ በም
ላት የሚኖር የመንፈስ ቅዱስ ባሀርዩም አይ
መረመርም የወልድ ባሕርዩም አይመረመርም
ሁለተኛ አካል አለው ማለት አይደለም በም
ላክነቱ እንዳይመረመር በሰውነቱም አይመ
ረመር ሲል ነው ። ወሬዛ አእምሮ የምትሆን
የምእመን ሥራዋም እንደዚህ ነው አይመረ
መርም ። ኃጢአት ሠርታ በማየ ንስሐ የምት
ታጸብ ። ከዚያ በኋላ ኃጢአት የሠራች የማት
መስል ንስሐሰ ትሬስዮ ለዘአበሰ ከመ ዘኢአበ
ሰ ለኃጥእኒ ጻድቀ ወለዘማዊኒ ድንግለ እንዲል
፳፩ በእንተ ፫ቱ ነገር ታድለቀልቅ ምድር ።
ስለሶስት ነገር ምድር ትነዋወጻለች የከፉ ።
ወራብዖሙሰ ኢትክል ፀዊረ ።
አራተኛውን ግን መታገሥ አትችልም ።
፳፪ ገብር እመ ነግሠ ።
ባሮ ኢዮርብዓም ቢነግሥ ።
ወአብድ እመ ጸግበ እክለ ።
አላዋቂ ሰው እንደአሴር እህልን ቢጸግብ አሴ
ር ጽጉበ እክል እንዲል ።
ወአመት እመ አውጽአት እግዝእታ ።
ባሮ እመቤቷን አስወጥታ ብትሰድ እንደ አ
ጋር ። ወሶበ ርእየት ከመ ጸንሰት ጎደገት አክ
ብሮታ ለእግዝእታ እንዲል ።
፳፫ ወጽዕልት ብእሲት ለእመ አድምዓት ብእ
ሴ ኄረ ።
ተንቃ ተጸቅታ ትኖር የነበረች ረዓብ ዘማ ባ
ዮስን ብታገኝ በእንተ ፫ቱ ነገር ታድለቀል
ቅ ምድር ብለህ እሠር ። አንድም ። ስለ ሶስ
ት ነገር ምድር ትነዋወጻለች ። የበጎ ዐራተ
ኛውን ግን መታገሥ አይቻላትም ። ዘሩባቤ
ል ቢነግሥ ። አብድ ቤተ እስራኤል ብዕለ አ
ሕዛብን ዘርፎ ገፎ ቢጸግብ ። አመት ቤተ እስ
ራኤልም ግብርናተ ባቢሎንን አስወጥታ ብት
ጥል ተንቃ ተጠቅታ ትኖር የነበረች ቤተ እ
ስራኤልም በመንግሥት ዘሩባቤልን ብታገኝ
አንድም ስለሶስት ነገር ምድር ትነዋወጻለች
የከፉ አራተኛውን ግን መታገሥ አትችልም
ገብር ዲያብሎስ ቢነግሥ አብድ አይሁዳዊ እ
ክለ ቅንዓትን ቢጸግብ አመት አሪት እመቤቷን
ወንጌልን ብታወጣ ። ተንቃ ተጠቅታ ትኖር
የነበረች ቤተ አይሁድ ክርስቶስን ብትሰቅል
አንድም ስለሶስት ነገር ምድር ትነዋወጻለች
የበጎ ። አራተኛውን ግን መታገሥ አትችልም
ገብር አዳም ቢነግሥ አላዋቂ የነበረ አረማዊ
እክለ ትምርትን ቢጸግብ ። አመት ሔዋንም
ግብርናተ ዲያብሎስን አውጥታ ብትጥል ። ተ
ንቃ ትኖር የነበረች ቤተ እስራኤል ክርስቶ
ስን በመምርነት ብታገኝ ታድለቀልቅ ብ
ለህ እሠር ። ።
፳፬ ወ፬ቱ ሕፁፃን ውስተ ምድር ።
በምድር ጥቃቅን የሚሆኑ ፬ት ፍጥረታት አሉ
ወእሉ እሙንቱ ጠቢባነ ጠበብት ።
እነዚህም የብልህ ብልሆች ናቸው ።
፳፭ ሰኪፅት እለ አልቦሙ ኃይል ወያስተዳልወ በ
ማዕረር ሲሳዮሙ ።
በመከር ጊዜ ምግባቸውን የሚያዘጋጁ ኃይል
የሌላቸው ገብረ ጉንዳን ናቸው ።
፳፮ ወግሄያት ሕዝብ ዘኢኮኑ ጽኑዓን እለ ረሰዩ
ውስተ ኰኵሕ አብያቲሆሙ ።
ጽኑዓን ያልሆኑ ቤታቸውን በዋሻ ያደረጉ ሕ
ዝቡ አይተው የሚያደንቋቸው አሽኮኮዎች ና

ቸው ። እንድም ወማኄያት ሕዝብ ይላል የሀያ
ሁለቱ ስነ ፍጥረት ወገን የሚሆኑ አሽከከዎች
ናቸው ።
፶፮ ወዘእንበለ መንግሥት ውእቱ አንበጣ ዘየሐ
ውር በ፩ዱ ትእዛዝ ኀቡረ ።
አንዱ ባፏጨበት የሚሄድ መንግሥት የሌለ
ው አንበጣ ነው ።
፶፯ ወላጽቂት ዘበእዴሁ የሐውር ።
በደረቱ የሚሄድ እንሽላሊት ነው ።
እንዘ ጽቡስ ውእቱ የኀድር ውስተ አብያተ
ነገሥት ።
ይከማ ሲሆን መከዳውን ልሶ በነገሥታቱ ቤ
ት ይኖራል ። እንድም በምድር ጥቃቅን የሚ
ሆኑ ፍጥረታት አራት ናቸው እነዚህም የብ
ልሀ ብልሆች ናቸው ኃይል የሌላቸው በመከ
ር ጊዜ ምግባቸውን የሚሰበስቡ እስራኤል
ናቸው ጽኑዓን ያይደሉ ቤታቸውን በምድረ
በዳ ሕዝቡ አይተው የሚያደንቋቸው እስራኤ
ል ናቸው ጽኑዓን ያይደሉ አላቸው ከግብጽ
ሲወጡ ተዋግተው አልወጡምና ባንድ በሙ
ሴ ትእዛዝ ጸንተው የሚኖሩ መንግሥት የሌ
ላቸው እስራኤል ናቸው።በሥልጣኑ ጸንቶ የ
ሚኖር እስራኤል ይከማ ሲሆን በነገሥታቱ
ቤት ይኖራል አለ በሰብአ ከነዓን በተሠራ ቤ
ታቸው በታነጸ ግምባቸው ጸንቶ ይኖራል ።
እንድም በዚህ ዓለም ጥቃቅን የሚሆኑ ፍጥ
ረታት አራት ናቸው እነዚህም የብልሀ ብል
ሆች ናቸው በዘመነ ሐዲስ ምግበ ነፍሳቸው
ን የሚያዘጋጁ ኃይል የሌላቸው ሰብዓ ዓለም
ናቸው ። ኃይል የሌላቸው አለ እንደ ባሕታው
ያን ግርማ ሌሊትን ድምጸ አራዊትን ፀብዓ
አጋንንትን ረሐቡን ጽምዑን አይታገሡምና ቤ
ታቸውን በዋሻ ያደረጉ ባሕታውያን ናቸው
ጽኑዓን ያይደሉ አለ እንደ ሰማዕታት ዓይና
ቸውን ለፍላት እጅ እግራቸውን ለስለት አ
ይሰጡምና ባንድ በክርስቶስ ትእዛዝ ጸንተው
የሚኖሩ መንግሥት የሌላቸው ሰማዕታት ና
ቸው በሥልጣኑ ጸንቶ የሚኖር ቄስ ነው ይ
ከማ ሲሆን በነገሥታቱ ቤት ማድ ባራኪ ፀ
ብል ረጭታ ሆኖ ይኖራልና ።
፶፰ ፫ቱ እሙንቱ ዘአዳመ የሐውሩ ።
አካሄዳቸው ያማሩ ሶስት ናቸው ።
ወራብዕሰ ዘሠናይ ፍናዊሁ ።
አራተኛው ግን አካሄዱ ያማረ ነው ።
፶፱ ዕንለ አንበሳ ዘይጸንዕ እምእንስሳ ።
በእንስሳት የሚጸና አንበሳ ነው ።
ኢይትመየጥ ወኢይደነግፅ እምእንስሳ ።
ከእንስሳ የተነሣ ደንግፆ አይመለስም ።
፷ ዶርሆ ተባዕት ዘየሐውር ኀበ አንስት እንዘ ያ
ስተናፍስ ።
ክንፉን ስብርብር ስብርብር እያደረገ ወደሴቶች
ዶሮዎች የሚሄድ አውራ ዶሮ ነው ።
ወበሐኰ እንዘ ይሜብል ላዕለ መርዔት ።
መንጋዎችን እያገረ የሚሄድ የበግ አውራ
ነው ።
ወንጉሥ እንዘ ይኄሥጽ ሕዝቦ ።
ንጉሥ ሠራዊቱን ሲሰራ ሲቀጣ ያማረ ነው ።
እንድም በባቢሎናውያን የሚጸና ቂሮስ ነው
ከባቢሎናውያን የተነሣ ፈርቶ አይመለስም ፈ
ጥኖ ወደባቢሎናውያን የሚሄድ ዳርዮስ ነው
ስለ ፍርሃታቸው አንስት አላቸው ፤ ዳርዮስን ዶ
ርሆ አለው የዶርሆ ዕድሜው አጭር ነው የ
ዳርዮስም ዘመነ መንግሥቱ አጭር ነውና በ
ሠራዊቱ ላይ ሠልጥኖ የሚኖር ረዓብ ዳራ ነ
ው ዘሩባቤልም ሠራዊቱን ሲሠራ ሲቀጣ ያ
ማረ ነው ። እንድም በአጋንንት የሚጸና ክር
ስቶስ ነው ከአጋንንት የተነሣ ደንግፆ አይመ
ለስም በሴቶች ዘንድ ክንፍ አውጥቶ የሚሄ
ድ ዮሐንስ ነው ። ሄሮድስ ቸብቸበውን ቆርጦ
በጻሕል አድርጎ ለሄሮድያዳ ሰጣት ትፈትል
ነበር ቢሉ በንዝርቷ ትሰፋ ነበር ቢሉ በወስ
ፌዋ ንጉሥ ንግሥት ስትዘልፍ አታፍር የነ
በረች እንደበት በሞት ተዘጋች ብላ ግልጽል
ጽ ስታደርገው ወተሰጥሐት አሐቲ እምስእ
ርተ ርእሱ ይላል ከራሱ ጠጕር አንዲቱ እን
ደ ክንፍ ሆናለች ጠፈሩን ሰጥቆ ወጥቷል በ

ሐዋርያት ሠልጥኖ የሚኖር ጴጥሮስ ነው ። ቆ
ስጠንጢኖስም ሠራዊቱን ሲሠራ ሲቀጣ ያማ
ረ ነው ።
፺፮ ወለእመ መጠውከ ርእሰከ ለተፈርንሶ ።
ራስህን ለመፈርዘዝ ብትሰጥ አለ ለቦዘን ብትሰጥ
ወሰፋሕከ እዴከ ለጋዕዝ ተኀሥር ።
ወደፀብ ወደክርክር እጅህን ብትዘረጋ ትዋረዳለህ
፺፯ ሕልብ ሀሊበ ወይከውነከ ለስደ ።
ወተትን እለብ ለስታ ቅቤ ይሆንሃል ሕልብ
ሃሊበ ጠሊ ይላል ። አንድም ምግባር ትሩፋት
ሥራ ጸጋ ክብር ይሆንሃል ።
ወለእመ አጸርከ አንፈከ ይወጽእ ደም ።
አፍንጫህን ብትጠምቀው ደም ይወጣል ።
ወእመ ሰሐብከ ነገረ ይመጽእ ጋዕዝ ወኵነኔ።
እንደዜህም ሁሉ ነገርን ብትወድ ፀብ ክርክር
ቅጣት ይመጣብሃል ።
፺፰ ቃለ ዚአየ ተየድአ በኀበ እግዚአብሔር ንጉ
ሥ ፌማ ።
ቃለ ዚአየ ንጉሥ ፌማ ሲል ነው ብልህ ንጉ
ሥ ለምሆን የኔ ነገር ተነገረ አለ በእግዚአብ
ሔር ዘንድ ተወደደ ፤ አንድም እንዳለ ይሆና
ል አዋቂ ንጉሥ በሚሆን በእግዚአብሔር ዘ
ንድ የኔ ነገር ተወደደ ፤
ውእቱ ዘመሐረቶ እሙ ።
እናቴ ያሰተማረችኝ የኔ ነገር በእግዚአብሔር
ዘንድ ተወደደ ፤
አወልድየ ተሀቀብ ምንተ ቃለ እግዚአብሔር።
ልጄ ሆይ ቃለ እግዚአብሔር ምን ምንም እ
ንደሆነ አውቀህ ተጠበቅ ።
፺፱ በኵርየ ለከ እብለከ ወልድየ ።
በኵር ልጄ እልሃለሁ ።
ሚወልደ ከርሥየ፥ ከባሕርዬ የተከፈልህ ልጄ
ወሚ ወልደ ጸሎተ ዚአየ ።
በብፅዐት የወለድሁህ ልጄ ቃለ እግዚአብሔር
ምን ምን እንደሆነ አውቀህ ተጠበቅ ፤
፻ ኢተሀባ ለብእሲት ብዕለ ዚአከ ።
ለሴት ብዕልህን አትስጣት አለ አንቺ ባወቅሽ
አሳድሪኝ አትበላት ።

ወልበከ ከመ ኢትነስሕ ድኅረ ፤ ምስ
ጢርህንም አታጫውታት ብዕልህን አጥፍታብ
ህ ምሥጢርህን አውጥታብህ ኋላ እንዳታዝን
ወኢትግበር ዘኢይደሉ ለንጉሥ ወለእግዚአብ
ሔር ።
በእግዚአብሔርም በንጉሥም የማይገባ ሥራ
አትሥራ በንጉሥ ዕልወት በእግዚአብሔር ክ
ህደት አታድርግ ።
ወኵንን ኵሎ ሰብአ በጽድቅ ።
ሰውን ሁሉ በውነት ግዛ ለሰው ሁሉ በውነ
ት ፍረድ ።
ወምስለ ምክር ኵሎ ግበር ።
ከምክር ጋራ ሥራህን ሥራ ።
ወምስለ ምክር ወይነ ስተይ ።
ከምክርም ጋራ ወይንን ጠጣ ።
፻፩ ባሕቱ መኳንንት መዐትማን እሙንቱ ወይነ ኢ
ይስተዩ ከመ በስታይ ኢይርስእዋ ለጥበብ ።
ጠጥተው ፍርድን እንዳይዘነጓት ከፍርድ አስ
ቀድመው ቍጡዎች መኳንንቶች ወይንን አ
ይጠጡ ።
፻፪ ወኢይክሉ አርትዖ ፍትሕ ለድኩማን ።
ለድሖች ፍርድን ማቅናት አይችሉምና አንድ
ም ከብያኔ አስቀድሞ ቍጡዓን መምሕራን
ወይንን አይጠጡ ፤ በመጠጥ ብያኔን እንዳይዘነጓ
ት ለድሆች ብያኔን ማቅናት አይችሉምና
፻፫ ሀብዎሙ ወይነ ለኅዙናን ።
ላዘኑት ሰዎች ወይንን ስጧቸው ።
፻፬ ወወይነ ይስተዩ ትኩዛን ከመ ይርስዕዋ ለኃዘ
ን ወሕማመ ኢይዝክሩ እንከ ።
ኀዘንን ይዘነጓት ዘንድ መከራንም ከንግዲህ
ወዲህ እንዳያስቡ ያዘኑ ሰዎች ወይንን ይጠጡ
አንድም በኃጢአታቸው ላዘኑ ሰዎች ሥጋው
ን ደሙን ስጧቸው ፤ ኃዘንን ይዘነጓት ዘንድ
መከራንም ከንግዲህ ወዲህ እንዳያስቡ ያዘኑ ሰ
ዎች ሥጋውን ደሙን ይቀበሉ ።
፻፭ ክሥት አፉከ በቃለ እግዚአብሔር ።
አፍህን በቃለ እግዚአብሔር ግለጽ አለ አስተምር
ወኰንን ኵሎ ሕያዋነ ፤

በነፍስ ሕያዋን የሆኑን ሰዎች ሁሉ አስተምራ
ቸው ።
ክሥት አፉከ ወኰንን ጽድቀ ።
አፍህን ገልጸህ እውነት ፍርድን ፍረድ ።
፳፮ ፍታሕ ለነዳይ ወለሕሙም ።
ለድሀው ላዘነው ፍረድለት ።

ተፈጸመ ምሳሌያተ ሰሎሞን ወልደ ዳዊት ወ
ስብሐት ለእግዚአብሔር አሜን ።
አነቃቅቶ ላስጀመረን አተጋግቶ ላስፈጸመን
ለእግዚአብሔር ክብር ምስጋና ይግባውና የዳ
ዊት ልጅ ሰሎሞን የተናገረው ነገር ደረሰ
ተፈጸመ ።